XX. évfolyam 12. szám — Ára: 1 forint — 1964. március 19

— Töltse ki, Mancika, szűz kéz szerencsét hoz!
— Sajnos, én már tegnap tippeltem...

Pusztai Pál rajza

Revünk a 8—9. oldalon

A márvány-asztalon

A Népszabadság hír-rovatában olvastam nemrég:

„Nyolcvan tonna kiselejtezett filmet hasznosítottak egy év alatt a Hulladékfeldolgozó Ktsz-nél. A vékony szálakra szabdalt filmanyagot szabószita, falvédők, lámpaernyők és különböző iparművészeti cikkek gyártására használják."

Végre! – kiáltottam fel lelkesen. – Micsoda perspektívák! Nincs többé könnyelműen gyártott, értéktelen filmünk. Forgatókönyvírók és filmrendezők! Ezentúl semmi sincs veszve! Ami megbukik „filmalkotásként", még óriási sikert arathat mint falvédő. Ami drámának egészében rossz, az szálakra szabdalva remek lámpaernyő lehet.

Magam is tisztelője lévén a művészetnek, legközelebb rendelendő zakómba a szabószitát magyar filmvígjátékokból kérem.

*

Barátommal az ókori vasbányászatról beszélgetünk. (Mi másról beszélgethet az ember az eszpresszóban?)

A társaságunkban ülő fiatal színésznő kétkedő csodálkozással szól közbe: – Már az ókorban is létezett bányászat?

– Hát mit gondol, honnan volt a görögöknek, sőt a káldeusoknak és asszíroknak kardjuk? – kérdem tőle.

Az ifjú hölgy elgondolkozva feleli:

– Hát... talán vásárolták...

*

– A feleségem nagyon féltékeny –, kesereg a barátom.

– Most, huszonöt évi házasság után? – csodálkozom. – S mivel adja tanújelét e féltékenységnek?

– Reggelente mindig olyankor nyit be a szobámba, amikor éppen valami csinos, fiatal lányról álmodom.

Hollós Korvin Lajos

Miért nem miniszter Kovácsné?

Valamennyi nőnapi gyűlésen szó esett a magyar lányok és asszonyok viharosan fejlődő egyenjogúságáról. Ezt a szónokok számtalan gyakorlati példával bizonyították.

De ennek az egyenjogúsodásnak legsúlyosabb fogyatékosságáról ezúttal sem beszéltek egy mukkot sem. Arról, hogy Kovácsnét még mind a mai napig nem nevezték ki miniszternek!

Ez, kérem, égbekiáltó ellentmondás a szavak és a tettek között. Elhatároztam: végére járok a dolognak. Felöltöttem sötétkék ünneplőmet és tiszteletteljes haraggal bekopogtam az Illetékes Férfiúhoz.

— Miként lehetséges — néztem erősen a szeme közé —, hogy Kovácsné még mindig egyszerű számlázó a Zibli-Zabli KTSZ-ben?! Miért nem miniszter?! Ismerik önök egyáltalán Kovácsnét? Tisztában vannak a képességeivel?

— Természetesen — bólintott az Illetékes Férfiú. — Kovácsnéval személyesen vagy közvetítők útján néhányszor már jómagam is tárgyaltam. Legutóbb, amikor elromlott a mosógépünk, az ő révén jutottam hozzá a szükséges holland alkatrészhez.

— Stimmt! — kiáltottam örömmel. — Ez ő! Ez a Kovácsné! Csak szólni kell neki és mindent beszerez. Napok alatt! Markoló-darut és muszlinkendőt, lasztex-fürdőruhát, zöld műhaj-kalapot, orkán-kabátot, pasztellszínű kardigánt. Mert Kovácsné — kereskedelmi zseni. Hát akkor miért nem alkalmazzák miniszternek?

— Nem lehet.

— Miért nem? Hisz' Kovácsné az eladás terén is lángész, nemcsak beszerzési vonalon. Utánozhatatlan ügyességgel értékesít keveset használt textilneműt és bőrárut, éppúgy gazdát talál a nyerskávénak, mint a pörköltnek, elhelyezi az angol pipadohányt, a szovjet evőeszközt és a japán tranzisztoros rádiót. Tulajdonképpen, ha ő lenne a miniszter, össze is vonhatnák a külkereskedelmi és belkereskedelmi minisztériumot. Kovácsné játszva elvezetné az új intézményt. Sőt! E mellett

rábízhatnák a lakás- és bútorcserékkel kapcsolatos ügyleteket is. Országos viszonylatban.

— Nem lehet.

— De hát gondolja meg — érveltem elszántan —, ez az asszony jelenleg egy túlterhelt városi telefonvonal felhasználásával, hivatali munkája közepette, csak úgy mellékesen bonyolítja le két-három vagon áru értékesítését hetenként. Nevetségesen apró tételekben. Beszerez, eljuttat, cserél, alkuszik, piacot keres, inkasszál, szakértői véleményt mond. Egymaga! Tessék elképzelni, milyen viharosan bontakoznának ki rendkívüli képességei, ha mint miniszter, kizárólag a kereskedelemre függetleníteném!

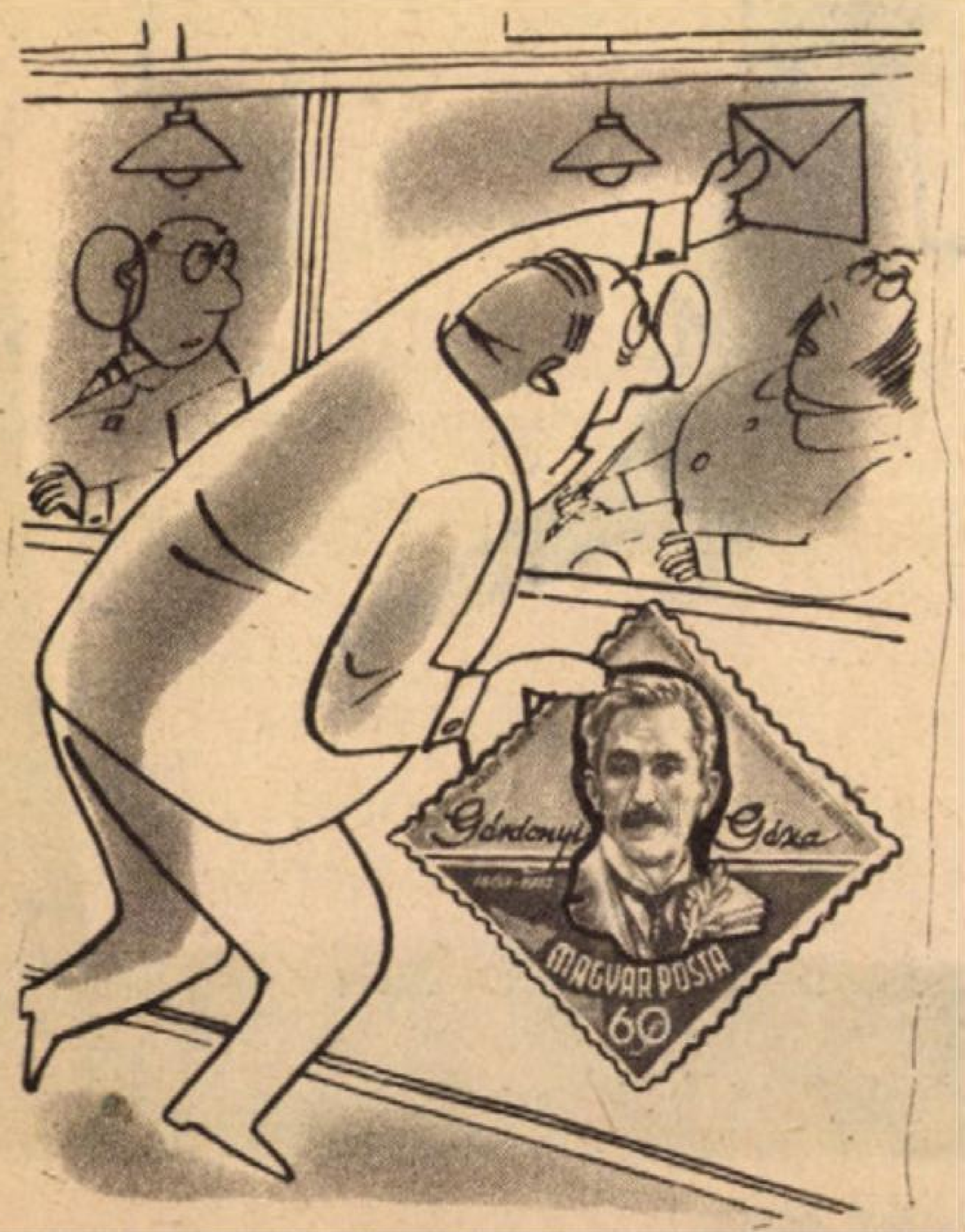
— Nem lehet.

— Miért nem? Meggyőződésem: kifejezetten tapsolnunk kellene, hogy van egy ilyen Kovácsnénk.

— Valóban tapsolnunk kellene — felelte szelíden az Illetékes Férfiú —, ha *egy* ilyen Kovácsnénk volna. A valóságban azonban ebben az országban minden munkahelyen, üzemben, hivatalban két-három ilyen Kovácsnénk van. Összesen négyszázezer!

Kürti András

Különleges méretek...

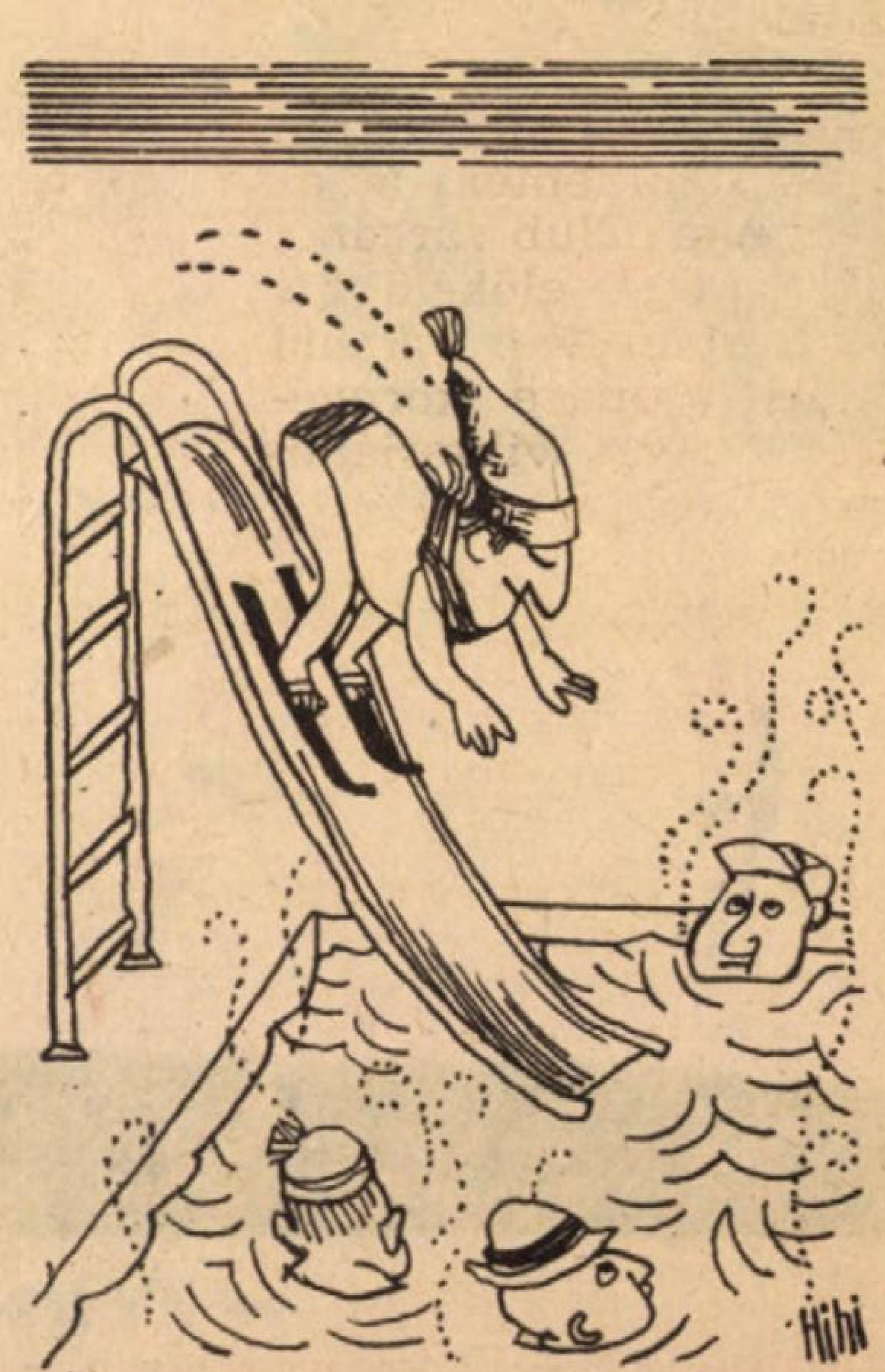
– Bocsánat! A bélyeg melyik sarkára kell a borítékot felragasztani?

Érzékeny apa

– Édesapád nem segít?
– Segített, de a legutóbbi kettes elvette a kedvét.

Téli strandfürdő

Pesti tudósítónktól

Beszélgettem a 101 éves bácsival. Megkérdeztem tőle:
— Mi a titka hosszú életének?
— Sohasem mérgelődtem.
— És mit szeretne még csinálni?
— Szeretnék egyszer egy kicsit mérgelődni.

*

Tudom, miért nem érte baleset John Glenn amerikai űrhajóst a világűrben. Olyan kicsi volt az űrhajója, hogy fürdőszoba nem volt benne.

*

— Mi az abszolút művelődésügyi fejlődés?
— Ha már a magkereskedésekben is csak magfizikusokat alkalmaznak.

f. l.

Dallas, 1964 — Toncz Tibor rajza

Klub-élet

Nemrég Londonban jártam. Nem akarom önöket untatni a Towerrel, a Hyde Parkkal, vagy a British Museummal, hisz' ezek már mindenkinek a könyökén jönnek ki, akár a hagyományos londoni köd. Ellenben elmesélem kalandomat Lord Ostminsterrel, az se kutya!

A buldoggképű gentlemannek stílszerűen, egy agárversenyen mutattak be. Szerény kinológiai szakismereteim felkelthették érdeklődését, mert meghívott a klubjába, hogy ott némi whiskyvel kombinálva tájékoztassam a magyar ebtenyésztési viszonyokról.

Másnap este elfogódottan és kíváncsian léptem át az Old Emperor Club sárgaréz küszöbét. (Egy előkelő kis mellékutcában van valahol a Golden Square környékén.) A kimért viktoriánus pompa helyett őszinte meglepetésemre, az ezeregyéjszaka meseviága fogadott. Buja pálmák és tarka trópusi virágok. Szökőkutak, aranyozott kalitkákban törpepapagájok, kolibrik. Felváltva éreztem magam török szultánnak, perzsa sahnak és indiai maharadzsának, dilettáns fantáziámmal ebben a keleti kényelemmel és európai komforttal berendezett bungalowban. A vastag szőnyegeken nesztelenül suhantak a színes boyok, dúsan megrakott ezüsttálcák alatt roskadozva.

Lord Ostminster már várt néhány elefántagyar és vízilóbőr-korbács, valamint egy ventillátor társaságában. Elegáns fehér vászonruha volt rajta, s előtte az asztalkán parafa sisak he-

vert. Londonban kissé szokatlan viselet, de láttam, hogy a klub legtöbb vendége hasonlóan van öltözve. Ezért nem is faggattam őt, hanem tapintatosan mindjárt rátértem a hazai kotorék problémákra, s ezeket boncolgattam, amíg csak nem hozták a vacsorát.

Az étkezési szertartást csupán egyetlen incidens zavarta meg. A derék lord a köretet túl fűszeresnek találta. Arca egy pillanat alatt céklaszínűvé vált (a vakító fehér ruha jó kontraszt volt a vörös ábrázathoz) és gasztronómiai felháborodásában a parafasisakját hozzávágta a maláj pincérhez. A mellékelt káromkodásokat hézagos nyelvismereteim miatt — fájdalom — jóformán alig értettem.

Meghökkentett a dolog. Hát ilyen csehül áll a híres angol hidegvér?! De úgy látszik, Lord Ostminster is érezte, hogy magyarázattal tartozik, mert feketézés közben elmesélte a különös klub történetét:

— Tudja, fiatalember, mi, akik valaha évtizedeket töltöttünk a jó öreg gyarmatokon, kicsit idegenül mozgunk az anyaországban, s ráadásul nyugdíjazva. Régi szép idők... Eh, hagyjuk az átkozott érzékenykedést! Szóval az ember egy bizonyos koron túl már nehezen képes változtatni a szokásain. Nos, egy félzsoldraeresztett indiai alkormányzónak az a bölcs ötlete támadt, hogy alapítsunk egy olyan klubot, ahol még valamelyest otthon érezhetjük magunkat. Látja, itt a bennszülött személyzet köteles szó nélkül tűrni a tagok bogarait. Persze, alaposan meg vannak fizetve a gazfickók! Ám a szitkozódást, vagy a könnyű testi sértést szabályosan hozzászámítják a fogyasztáshoz. Egy közepes pofon ára cirka annyi, mint egy üveg elsőosztályú pezsgőé. Szóval nem olcsó mulatság, — tette hozzá komoran, s mintegy bizonyítékul, hogy ereiben skót vér is csörgedezik. — Bár a koszt patáliával lényegesen drágább, azért megéri. Sajnos, manapság már anyagilag sem vagyok úgy szituálva... De, ha nyerek az epsomi derbyn, — csillantak fel az öreg lord szemei —, kétszer orrbabokszolom a néger portást! !

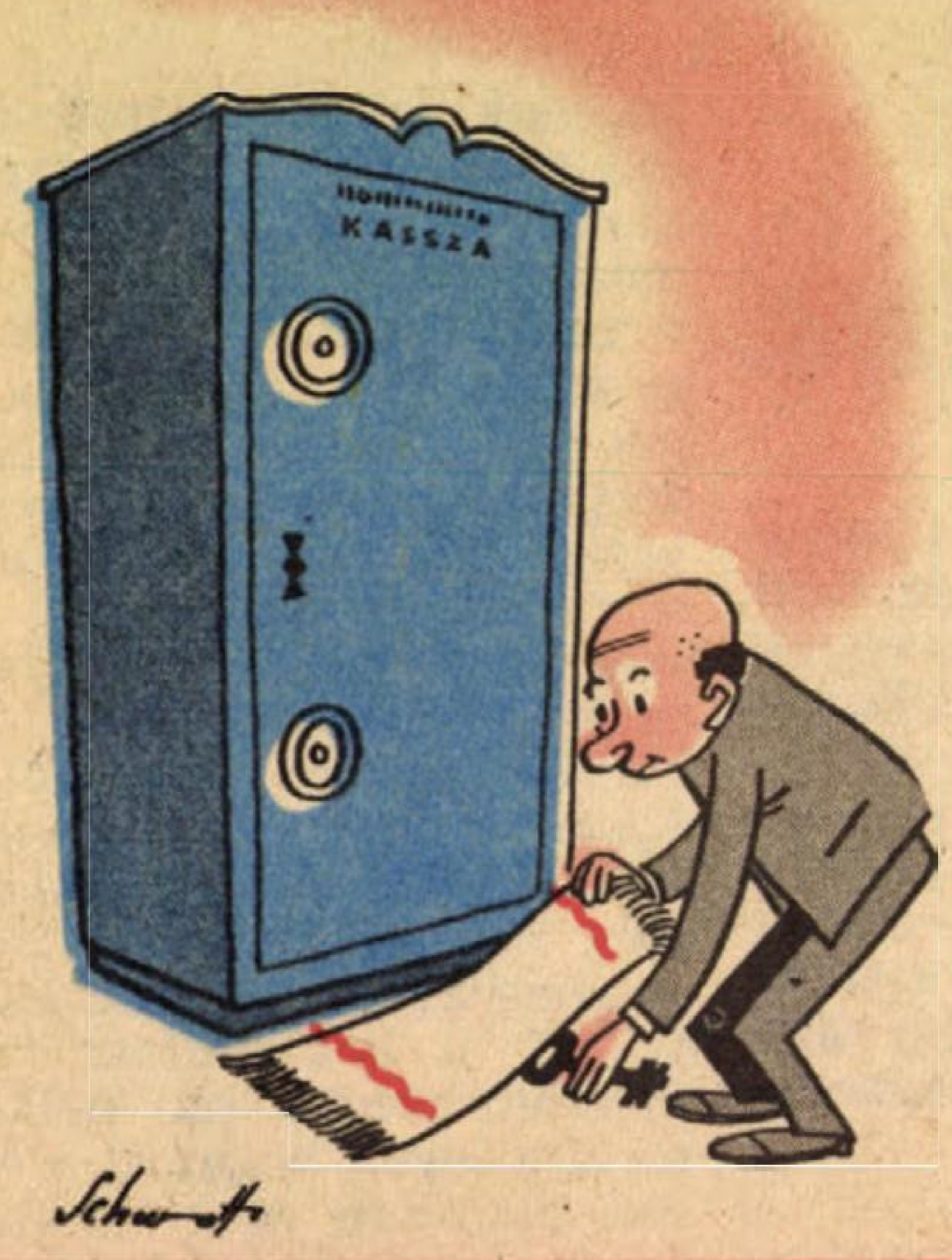
Dalmáth Ferenc

Női logika

– Egyik nap szeretlek, máskor meg rád se tudok nézni. Látod, ilyen szeszélyesek vagytok ti férfiak . . .

Gondos pénztáros

LEVÉL a fináncláb ról

Tisztelt Uram!

Hosszú idő óta bosszankodik ön a Club pipadohány egyre gyatrább minőségén. Bizonyságul három csomag Clubból „kitermelt" egy elég tekintélyes mennyiségű fináncláb-kollekciót, nagy műgonddal selyempapírba csomagolta és leveléhez mellékelte. Arra biztat, mondjam meg a véleményemet a Debreceni Dohánygyárnak, ahol a Club pipadohányt a finánclábnak nevezett csutkával együtt készítik.

Azt is mondhatnám önnek, hála istennek jól megy nekünk, ha az ilyen apró ügyekre is szót vesztegetünk már . . . De én ezt nem mondom, mert tisztelem az olvasót és azokat is, akik a magyar Club pipadohányt szívják. Én is azt szívom . . .

Bármennyire is tisztelem azonban az olvasót, meg kell önt rónom a felületességéért. A három csomag Clubból összesen csak hetven darab csutkának nevezett hasábfát válogatott ki ön, míg én — nem is túlságos nagy szorgalommal — egy csomagból hetvenkét dorongnak is beillő csutkát, egy másik csomagból nyolcvankilenc csutkának is beillő dorongot raktam szépen sorjába. Igaz, hogy ez még a legszerényebb háztartás egy napi téli tüzelőszükségletére is kevés, de túlzottan sok két csomag Club pipadohányban.

Érdemi szempontból persze az ön felületességének nincs jelentősége, mert ha gondosabb munkával kétszer annyi finánclábat produkált volna, akkor sem fordulnék panasszal a Debreceni Dohánygyárhoz, de még az Élelmezésügyi Minisztérium Dohányipari Igaz-

gatóságához sem. Feltevésem szerint ugyanis ennyi csutka a Club pipadohányban már céltudatos minőségi javulásra mutat. Ezt onnan tudom ilyen pontosan, mert a pipadohány minőségi romlásának ügyében már hosszabb idő óta levelező viszonyban vagyok az illetékesekkel. A Debreceni Dohánygyár igazgatója 1961. szeptember 21-i levelében így írt: *Az alapanyag váltakozó minősége miatt fordul elő, hogy a késztermék minősége is kis mértékben ingadozóvá válik.* A Dohányipari Igazgatóság vezetője pedig akkoriban azt közölte velem, hogy *„A hibák kiküszöbölésére az intézkedéseket megtesszük".* A Club pipadohányban azóta megnövekedett csutkamennyiség, nyilván egy nagyobbmérvű ingadozásnak és a megtett intézkedések eredményének tudható be.

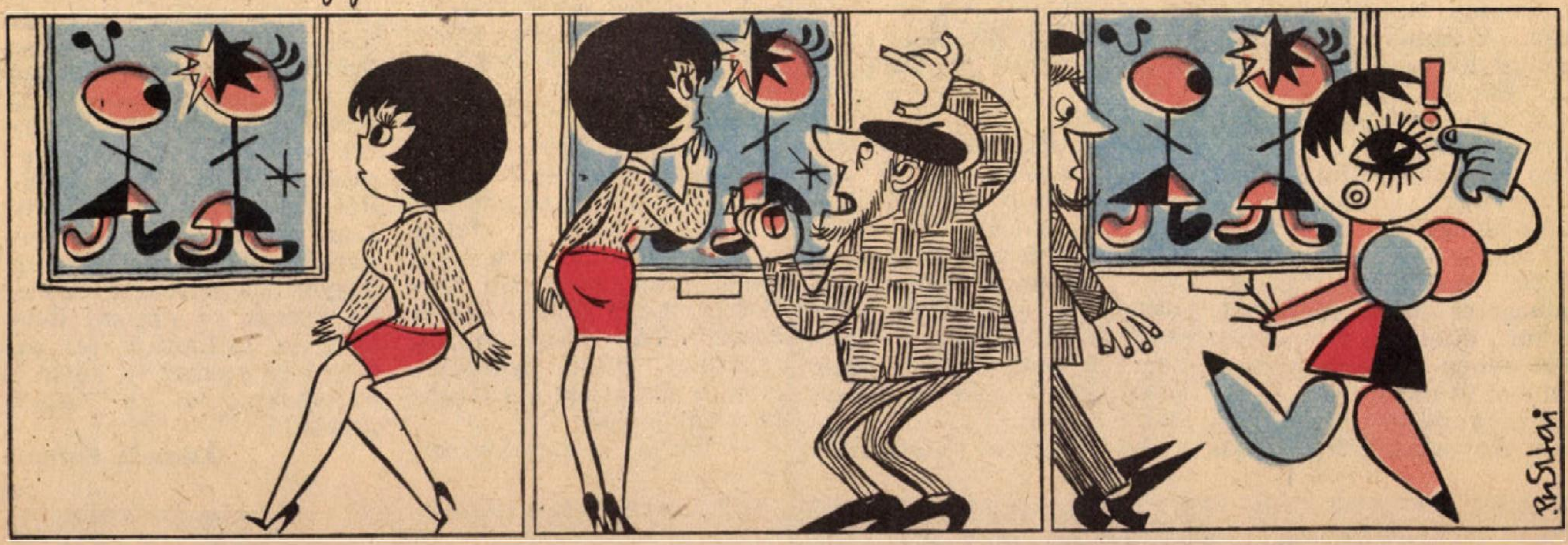
Ha ezek után ön azt kérdezné, hogy akár változik az alapanyag minősége, akár nem változik, miért hagyják a rengeteg csutkát a kész dohánytermékben, azt felelném: forduljon kérdésével közvetlenül a Debreceni Dohánygyárhoz. És kérdezze meg azt is: miért volt kifogástalan a Club minősége annakidején, amikor bevezették? Bizonyára meg fogja kapni a megfelelő magyarázatot.

Én egyébként a Club pipadohány minőségének megjavítása érdekében fokozottabb ellenőrzést javasolnék. Dehát tudtommal nem pipázik sem az élelmezésügyi miniszter, sem az illetékes minisztériumi főosztályvezető, sem az iparigazgató, sem a helyettese, sem a Debreceni Dohánygyár igazgatója. Sajnos . . .

Földes György

Jucika magyarázatot kap

Pusztai Pál rajza

Ellenőrzés

(Színhely: A Bámexbumfért Ló utcai szaküzlete.)

ELLENŐR *(búcsúzkodik):* Hát akkor, kedves kartársak . . .

ÜZLETVEZETŐ *(aggódva):* Remélem, mindent rendben talált, kedves ellenőr elvtárs . . .

ELADÓ *(egy kiló babreszeléket mér bele egy zacskóba).*

ELLENŐR: Igen . . . igen . . . Csak a raktár! . . . Nagyobb rend is lehetne.

ELADÓ *(ismét egy kilót tesz a zacskóba).*

ELLENŐR: No azért, nincs semmi baj, mindennel meg vagyok elégedve . . .

ÜZLETVEZETŐ *(kezét dörzsölve):* Ennek igazán örülök . . .

ELADÓ *(egy kiló és egy deka kerül a zacskóba).*

ELLENŐR: A jelentésemben meg fogom dicsérni az üzletet . . .

ELADÓ *(egy kiló két deka).*

ELLENŐR: Nos, akkor én már megyek is . . .

ELADÓ *(99 dekát tesz a zacskóba).*

ÜZLETVEZETŐ: Legyen máskor is szerencsénk . . . A vi . . .

ELADÓ *(98 deka).*

ÜZLETVEZETŐ: . . . szont . . .

ELADÓ *(97 deka).*

ÜZLETVEZETŐ: . . . látás . . .

ELADÓ *(96 deka).*

ÜZLETVEZETŐ: . . . ra!

ELADÓ *(95 deka).*

ELLENŐR *(kifelé indul).*

ELADÓ *(94 deka).*

ELLENŐR *(visszanéz).*

ELADÓ *(98 deka).*

ELLENŐR *(még mindig néz).*

ELADÓ *(pontosan egy kiló).*

ELLENŐR *(kinyitja az üzlet ajtaját).*

ELADÓ *(90 deka).*

ELLENŐR *(kiteszi a bal lábát).*

ELADÓ *(89 deka).*

ELLENŐR *(félig kitette már a jobb lábát is, de még nem tette le a földre).*

ELADÓ *(88 deka).*

ELLENŐR *(visszanéz).*

ELADÓ *(94 deka).*

ELLENŐR *(becsukja az ajtót maga után).*

ELADÓ *(87 deka).*

ÜZLETVEZETŐ *(felsóhajt):* Na, ezt megúsztuk!

ELLENŐR *(visszajön).*

ELADÓ *(ijedtében másfél kiló babreszeléket szór a zacskóba).*

ELLENŐR: Valahol itthagytam a cigarettámat . . .

ELADÓ *(pontosan egy kilót mér).*

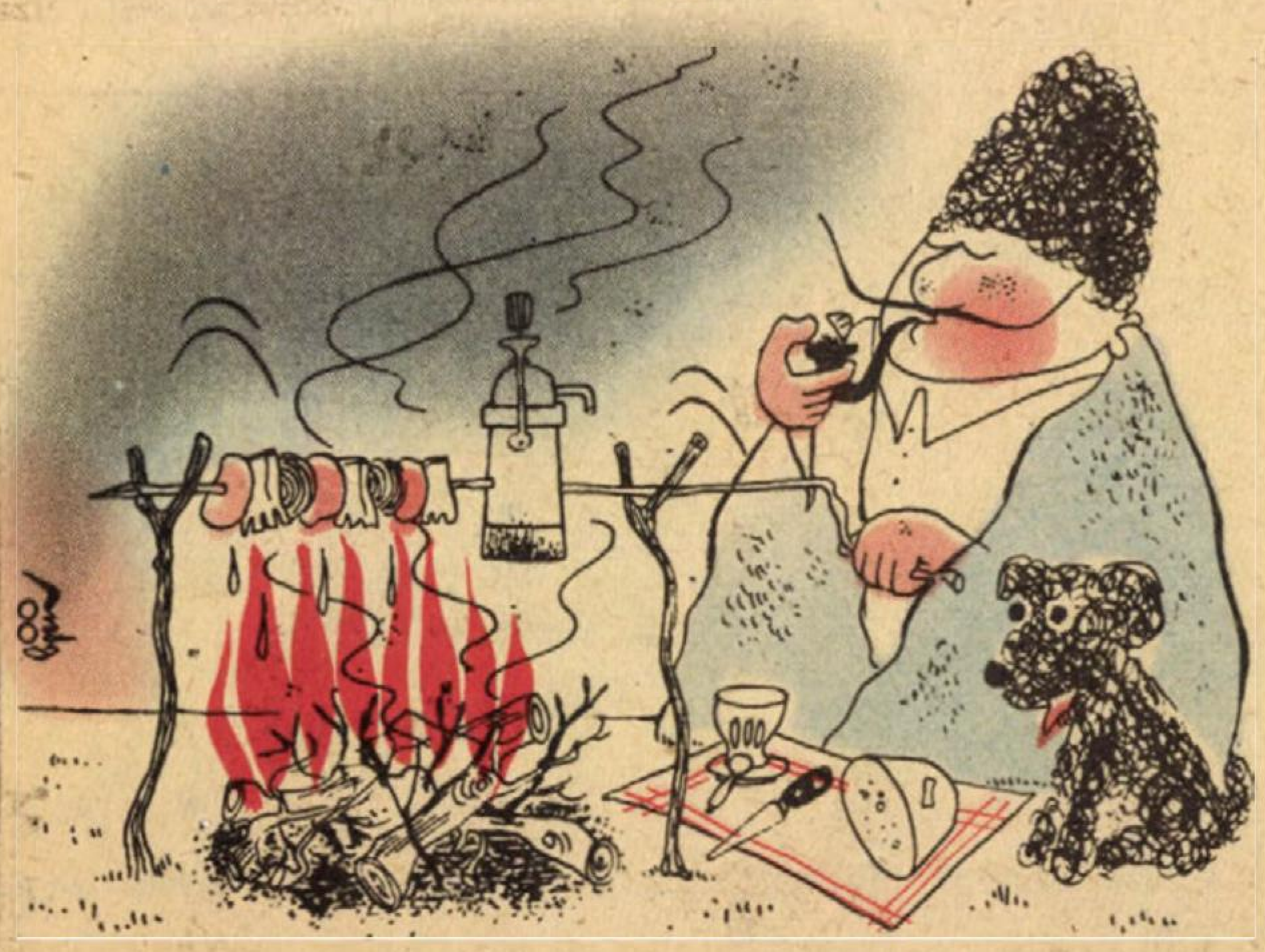
ÜZLETVEZETŐ: Parancsoljon, ellenőr elvtárs!

ELLENŐR *(elmegy).*

ÜZLETVEZETŐ *(telefonál):* Halló! Somosikám? Szervusz! Épp most ment el tőlünk . . . Valószínűleg hozzátok megy . . . Vigyázzatok! . . .

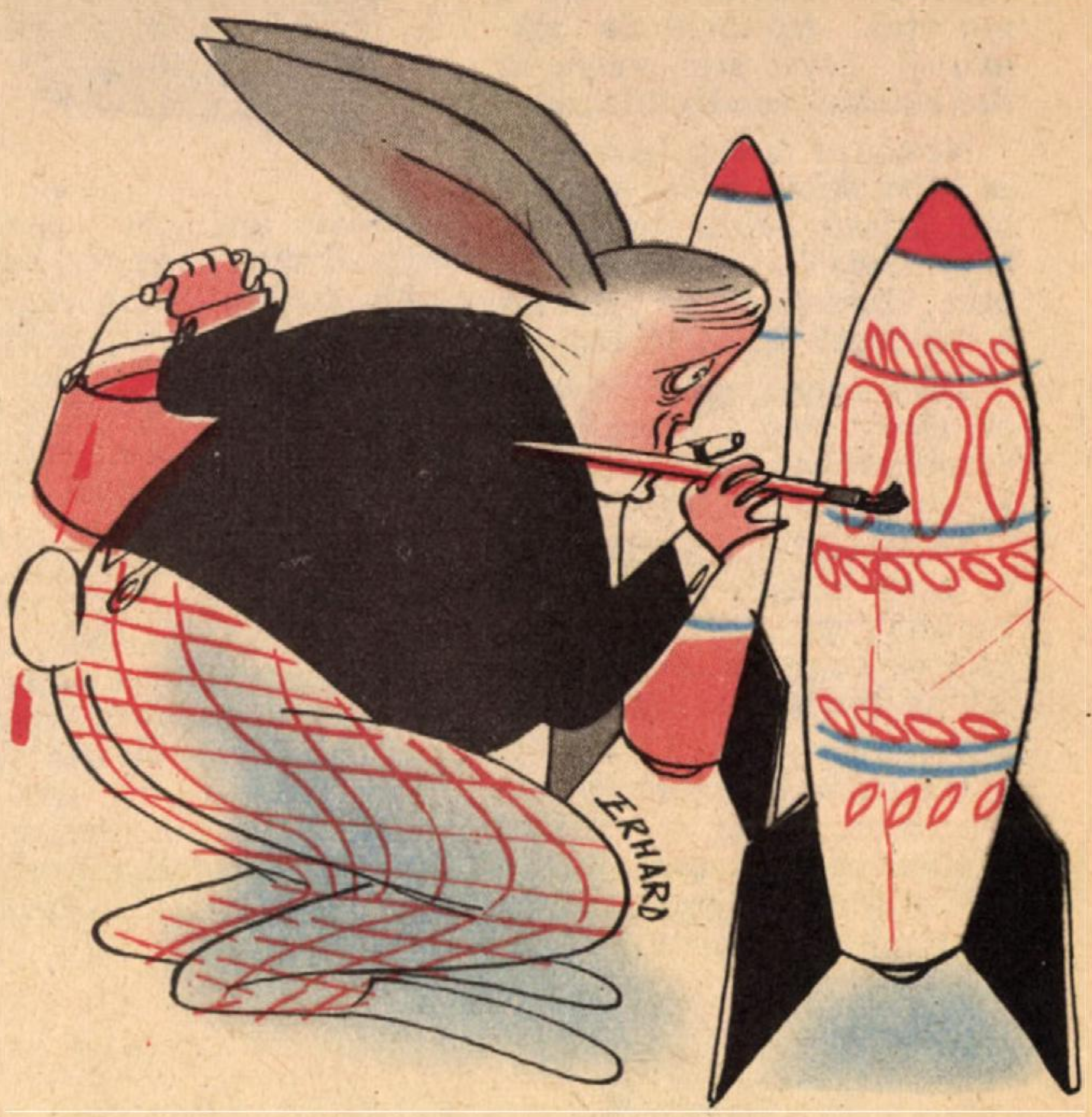
Mikes György

Pusztai vacsora

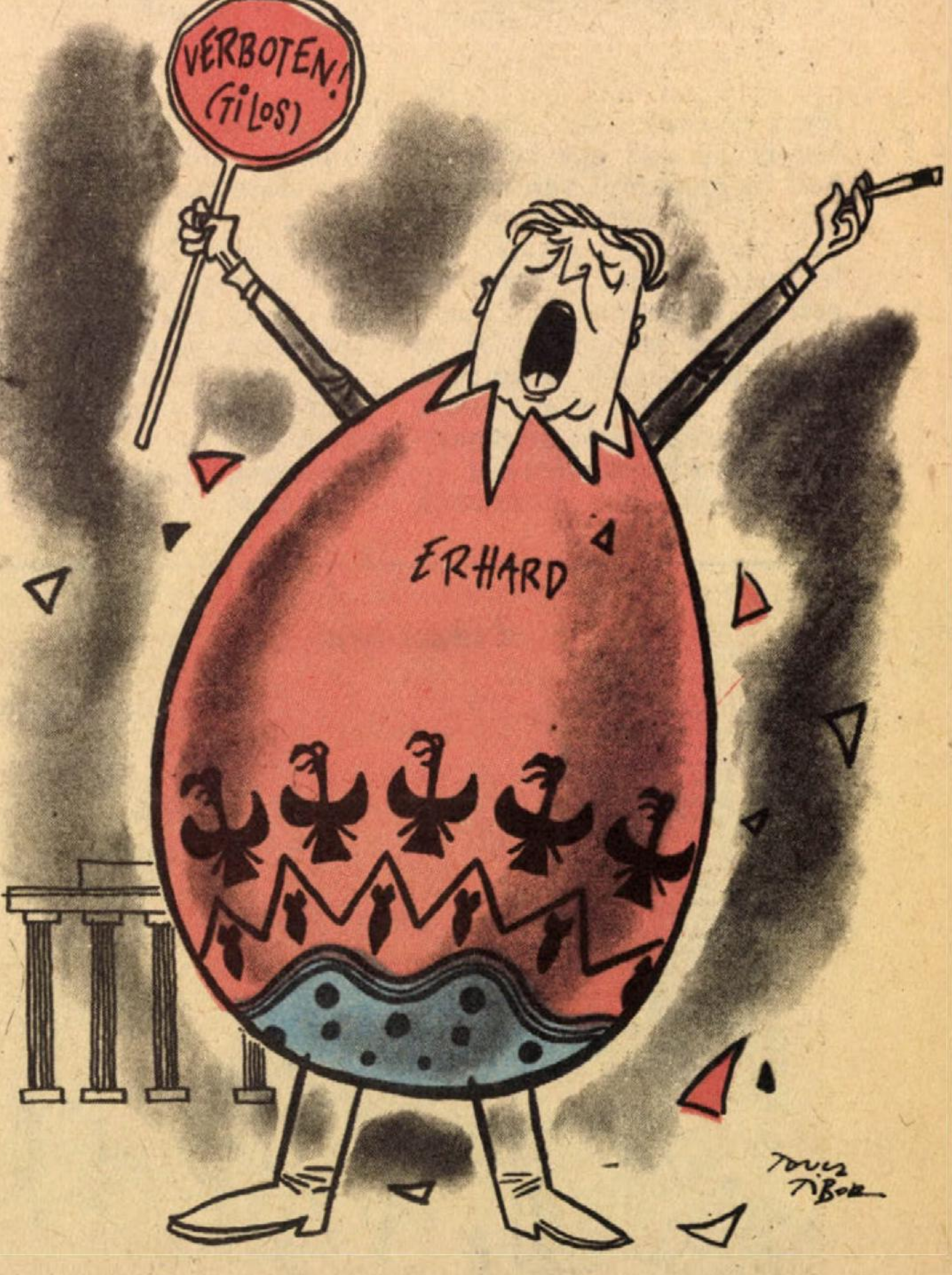
Bonni nyuszi

Erdei Sándor rajza

A berlini tilos tojás

Toncz Tibor rajza

FELELŐTLEN fecsegés

Alulírott humorista töprengve ült írógépe előtt, és azon tűnődött: vajh mit lehetne írni? Felderengett benne: a vendéglőkben, eszpresszókban többször előfordult, hogy a pincérek zsörtölődtek egymással, ügyet sem vetve az illetéktelen vendégfülekre.

Nosza ez jó lesz, gondolta, és kikerekített hozzá egy kis buti mesét, leírta, hogy egy képzeletbeli eszpresszóban min vitatkoznak a pincérek a vendégek jelenlétében.

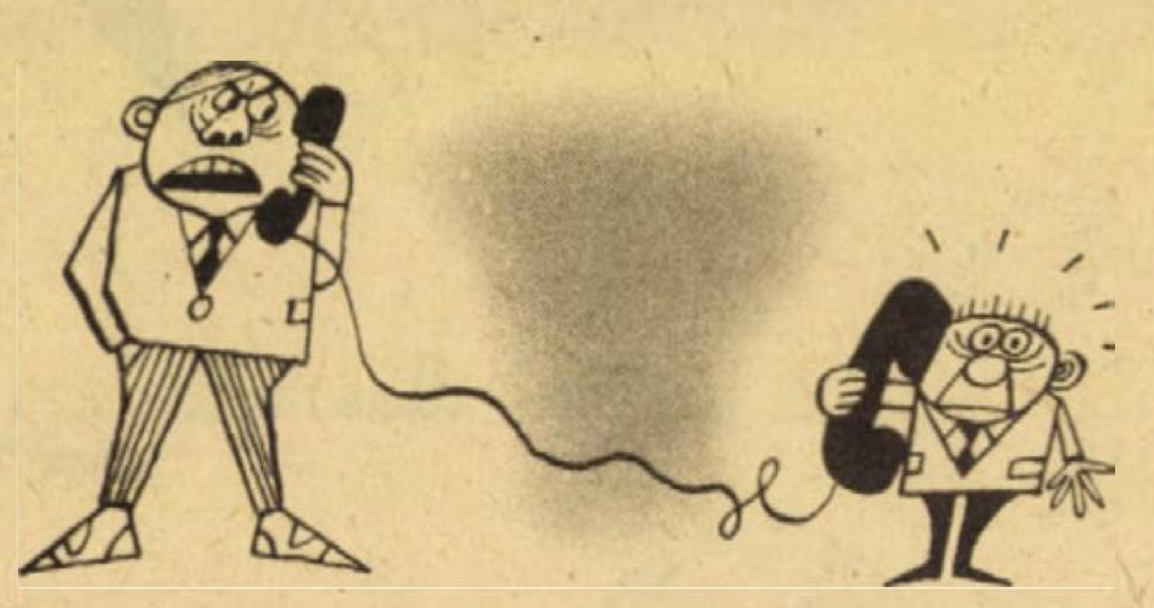
Csak éppen egyet felejtett el. Hogy még a képzeletbeli eszpresszónak is valóságos központja van.

Azonkívül azt is elfelejtette, hogy hálaistennek, létezik nálunk egy rendelet, amely előírja, hogy a sajtóban megjelent bírálatokra válaszolni kell.

Ha tehát az eszpresszó-szó elhangzik, akkor a vállalati központnak hegyeznie kell a fülét, mint a harci ménnek a trombitaszóra, és a bírálatra válaszolni kell, még akkor is, ha csak egy képzeletbeli eszpresszóról van szó.

Az a bizonyos humorista már régen el is felejtette, miről van szó, amikor jelentkezett nála telefonon a vállalati központ egyik vezetője, és a legudvariasabb formában felkérte: mondaná el, mikor, melyik eszpresszóban tapasztalta azt a kínos jelenetet.

Az a bizonyos humorista zavarba jött. Azt mondta, hogy ilyesmi elég gyakori, és több helyen is tapasztalta. Hohó, barátocskám, nem engedünk el olyan könnyen. Mondd csak meg, hol, mikor voltál tanúja ilyen veszekedésnek. A humorista ötölt-hatolt, izzadt, míg végül eszébe jutott, hogy vagy egy esztendeje tényleg tanúja volt egy veszekedésnek az X. eszpresszóban. Ezt meg is mondta, hozzátéve, hogy a krokit nem erről írta, csak hamarjában ez az eset jut eszébe. Azután letette a kagylót, és megkönnyebbülten sóhajtott fel, hogy ezen is túl esett.

Nem sokkal ezután, pihenőnapján édes szendergéséből a telefon csengője riasztotta fel. Az X. eszpresszó vezetője jelentkezett. Ő kapott egy leiratot a központtól – mondta –, hogy nála veszekszik a személyzet, és hogy a humorista erről cikket írt. Őnála bizony nem veszekszik senki, nagyon is jóban vannak egymással, honnan veszi ezt az egészet. A humorista álmából felriadva azt sem tudta fiú-e vagy lány, röviden csak annyit mondott, hogy tévedés az egész, róluk ő nem írt semmit, ő csak általánosságban írt. Jóccakát, illetve viszonthallásra!

Másnap egy női hang jelentkezett telefonon. Most már szeretné tisztázni, mikor járt a humorista az X. eszpresszóban, és konkrétan hogyan zajlott le az eset, mert az ügy hozzájuk került az ellenőrzési osztályra, és neki rendet kell teremteni abban az eszpresszóban.

A humorista csak hallgatott a drót másik végén, miközben elátkozta a pillanatot, amikor azt a krokit megírta, majd a következőket fuvolázta a telefonba: Igen tisztelt kartársnő... Voltam ugyan valamikor nagyon régen az X. eszpresszóban, történt is ott valami hasonló dolog... De a lényeg nem ez. A lényeg az, hogy amit én írtam, az mind az én piszkos fantáziámban született meg. Tessék már békén hagyni azt az X. eszpresszót... (És magában azt gondolta: tessék békén hagyni engem.)

Azután leült, és megpróbálta elgondolni: mi lehetett a folytatás. Valahol egy irodában ráírták az irat felzetére: „A panaszos humorista – hülye. – Mivel a veszekedés csak nevezett fantáziájában létezett – üzemegységeinkben ilyen eset nem fordult elő. Ad acta."

A humoreszk írója pedig kijelenti, miszerint fogalma sincs róla, hogy ki az illető humorista, melyik az az X. eszpresszó, és melyik központról van szó.

Csak úgy fecsegett a vakvilágba...

Novobáczky Sándor

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ÖRÖM = OROM...

A szalag ősi játékszer. Nagyapáink táncosnők intim szalagjait őrizték emlékként, mi már a lányok copfjából kifont pántlikáival is beértük annak idején. Öreg tengerimedvék és vén turfrókák a kékszalagért hevültek, viszont üzemeinkben a futószalag a divat. Sir Winston néhanyad magával a térdszalaggal bíbelődik, érettségiző ifjúságunk évről évre szalagdíszbe öltözik. Nekem az — írógépszalag jutott.

Mert az élet néha írásra kényszeríti az embert. Előveszem az írógépet, s az elrongyolódott szalag-elődöt vadonatúj szalaggal cserélem ki. Az új szalagnak már a neve is ígéretes: Fekete record! A szalagcsere-művelet egyébként is kedvemre való, utána pucerájba adhatom magam. Végül azonban mégis csak hozzákezdek az íráshoz.

Ám néhány szó után megdermedek. A klaviatúrán ugyanis ezt a szót ütöttem le: ö r ö m, a papíron viszont ez áll: o r o m... Majd bőr helyett bor, köröm helyett korom, méz helyett mez és így tovább. Mi történt?! Nyoma veszett az ékezeteknek, s a magasra nőtt betűk lefejezve! Vagy az írógép „orult" meg, vagy én... Tisztázandó kérdés.

Az írógép-műszerész közelebb lakik, mint az elmeorvos, ezért a műszerészhez rohanok. Tönkre ment az írógépem! Pedig tegnap még kutyabaja volt! A műszerész felteszi szemüvegét, néhány sort gépel s máris kész a diagnózis: nem a gép, hanem a szalag... Keskenyebb a kelleténél...

— De hisz én húsz éve 13 milliméteres szalagot...

— Mérjük le! — nyugtat meg. S lemérjük. Stimmel! Csak 12 milliméter. Pont a tizenharmadik hiányzik, nyilván babonából, az összes ékezetekkel és a lekaszabolt mássalhangzó-fejekkel együtt.

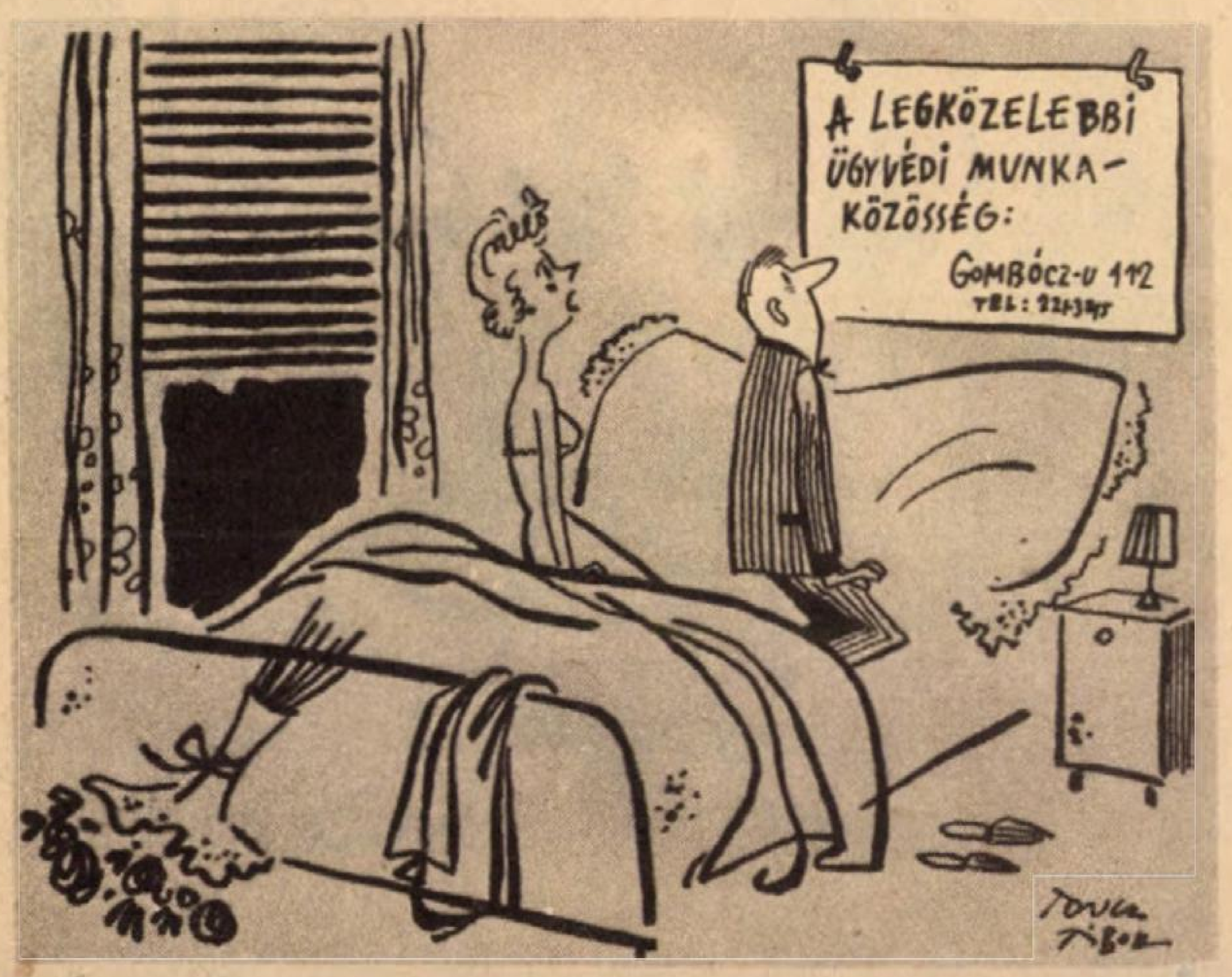
Ezek után két javaslatom lenne:

1. Sürgős írásreform bevezetésével azonnal hagyjuk el írásunkból az ékezeteket, (mint a táviratokban). A lefejezett mássalhangzók problémáit azonban még ez sem oldja meg. Erre vonatkozólag akadémiai pályázat kiírása látszik kívánatosnak.

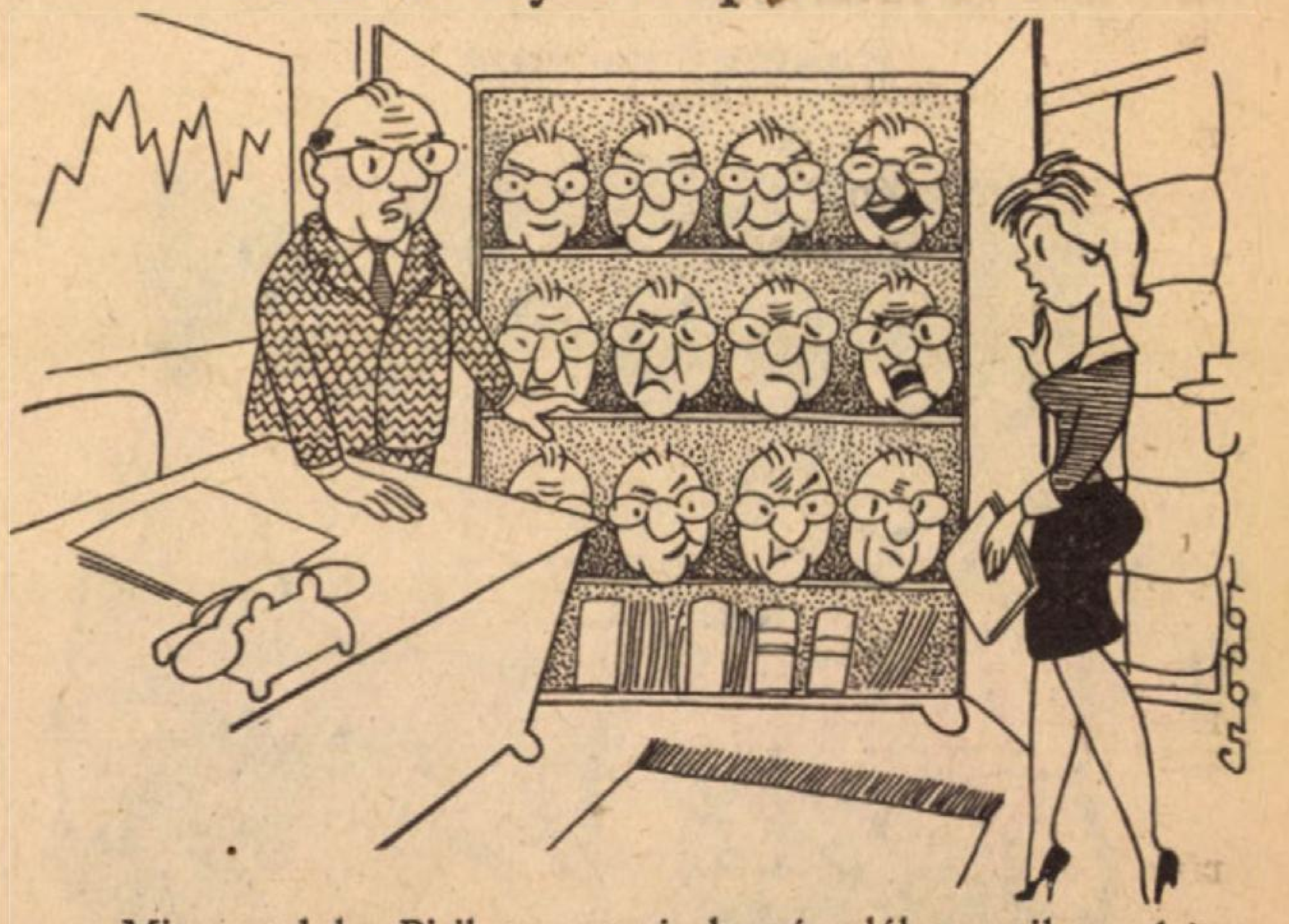
2. Tegyék vissza a lespórolt tizenharmadik millimétert, s ezáltal a szalag méretét jelző 13 mm valóban 13 mm legyen.

M. A.,
VI., Hunyadi tér 2.

Nászúton

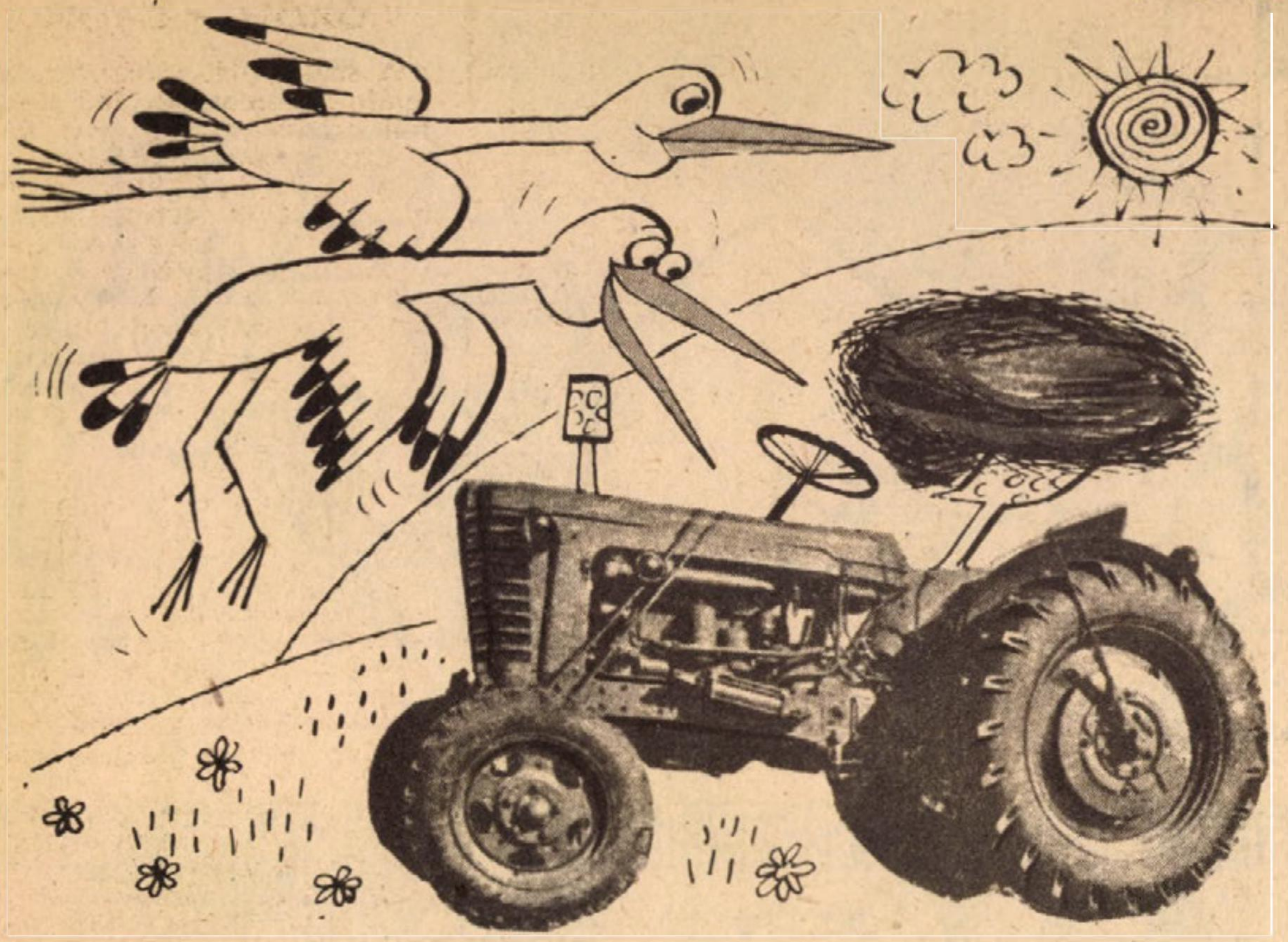
Nem is olyan képtelen vicc

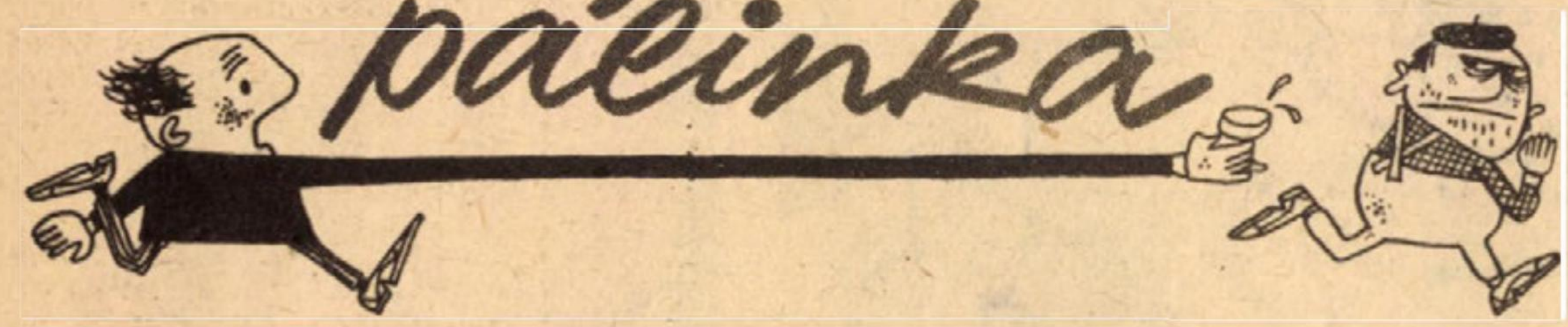
– Mit gondol, Pirike a mai beszámolóhoz milyen képet vágjak?

Biztos fészek

Fülöp György rajza

– Na látod, mondtam, hogy jobb hely, mint a kémény, mert itt a kutya se háborgat.

Volt félmázsa hullott körtém, meg egy kevés muskotály szilvám, összeszedtük, ne csődüljenek rá a dongók. A barátom nézte a kupac hibás gyümölcsöt, megérdeklődte, mi a tervem vele.

— Megy a komposztföldbe — feleltem. Kidobtam a cipőmből a belemászott kavicsot, újra felhúztam. — Szerves trágya lesz, ahogy illik.

— Nem kár érte? — kacsintott a szemüvege fölött. — Kiváló pálinkát lehet főzni ebből.

— Tudom — bólintottam. — Elküldök hatvan kiló cefrét Nagymarosra, ahol állami szeszfőző működik. A fuvar belekerül...

Nem engedte végig mondani.

— Kifőzöm én.

— És a fináne messziről megérzi a szagát!

— Éjszaka főzöm. Olyankor nem jár finánc.

— Van kisüstöd?

— Minek? Fazékkal csinálom. De olyan íze lesz, hogy csuda. Na? Megcsaljuk a fináncot felesbe?

— Csaljuk meg.

Másfél liter jutott rám. Nem kóstoltam meg, mert égett a gyomrom aznap. Hanem a szomszédban dolgozó napszámost egy szívességre kértem: esténként fedje be a kávátlan kutat, nehogy az éjszaka szabadon futkározó Csülök kutyám beleveszekedjen.

— Jöjjön ide munka végeztével — ajánlottam —, jelentse, hogy a kutat bezárta. Én pedig adok magának mindanynyiszor egy stampedli pálinkát. Jó lesz?

— Mint a sicc!

No, este jött, jelentett, átnyújtottam a pálinkát. Felhajtotta, megreszelte a torkát, bandzsítani kezdett, egyik lábával hátralépett.

— Milyen? — kérdeztem.

— Hát izé — felelt, és gyorsan elment.

Gyanús volt, hogy másnap bezárta a kutat, de nem jött jelenteni.

— A pálinkával baj van — mondtam a feleségemnek.

— Én is azt hiszem — felelt. — Délelőtt adtam egy pohárkával a brikett-behordó embernek. Tíz percig nézett szótlanul maga elé. Kérdeztem: „Rossz?” Azt mondja: „Ittam én már terpentinnel kevert denaturált szeszt is.”

Következő nap átmentem megnézni az építkezést. Mikor a napszámos meglátott, hirtelen fordult, elmozgott a téglarakás mögé.

Ez sok volt. Hazamentem, istennek ajánlottam lelkemet, megkóstoltam a pálinkát. Könnyek futottak a szemembe. A szívem elszorult, és lesüllyedt a térdemig. A torkom föllebbezett, a gyomrom vétót mondott.

— Mégis milyen? — kérdezte döbbenve az asszony.

— Várj. — Ízlelgettem. — Mintha retek íze lenne. Nem. Karalábé. Hopp, megvan — kiáltottam, mert megvilágosodott az agyam. — Cipő íze van.

— Cipő íze?? A pálinkának??

— Mégpedig könnyű nyári cipő íze. Most már tudom, hova tűnt el az egyik gumiból való sarokemelőm!...

Török Rezső

a mi képregényünk

Hegedűs István rajza

A róka

Én nem tudom
megszavazni,
hogy a róka
mind ravaszdi,
hogy, mert hegyesorrú,
hóka –
legravaszabb lény
a róka.

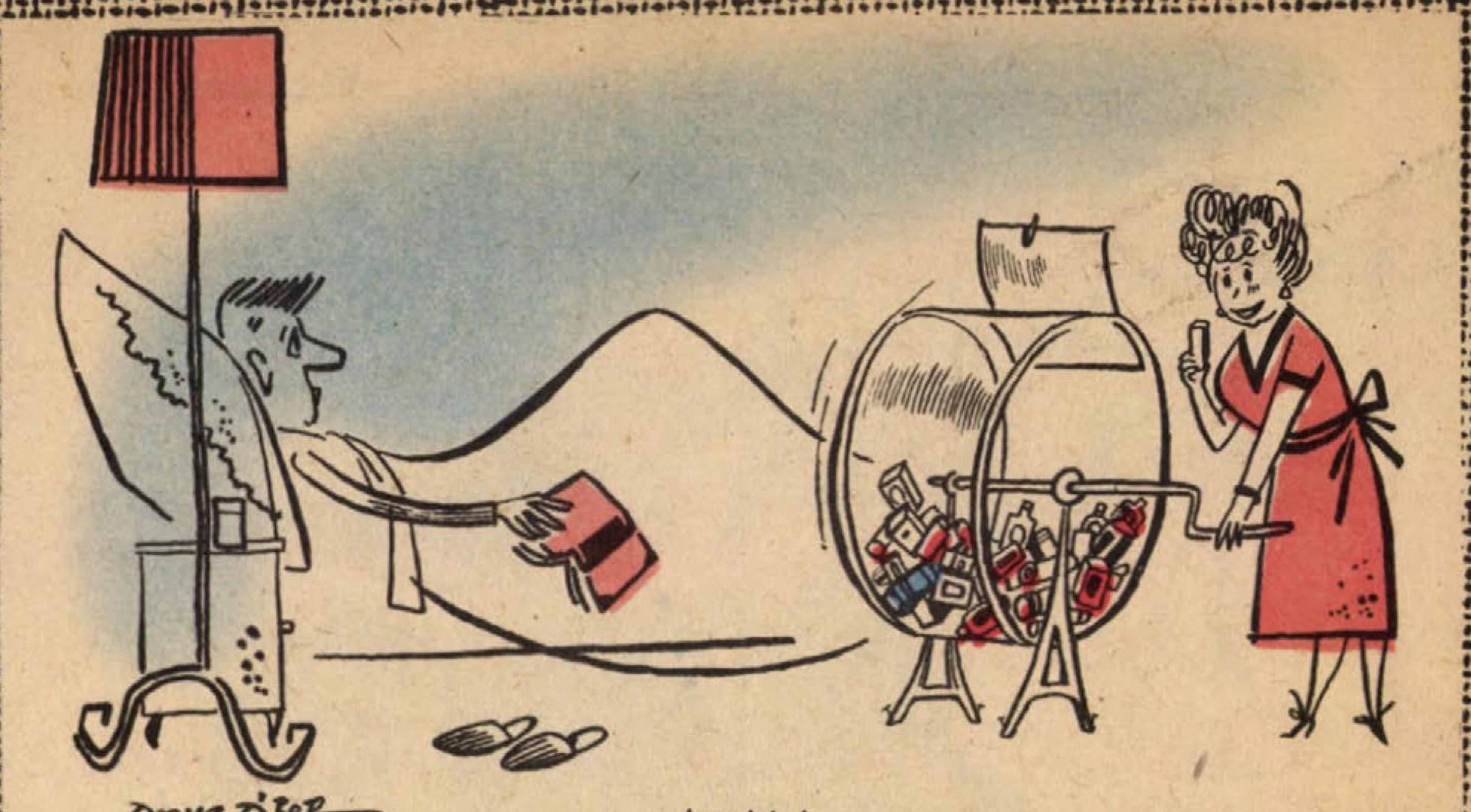
Állítom: csak csúnya
pletyka,
hogy a farkast
cserbenhagyta;
légből kapott
mese-móka
a hírhedett
róka-bóka;
s nincs, nem volt,
ki megfigyelte,
hogy a hollót
hízelgéssel,
hamissággal
átalejtve,
sajtját valóban
lenyelte . . .

Bizisten,
ha róka lennék,
velem költők
ezt nem tennék.
Egyiknek se volna
haszna
abból,
ha megrágalmazna . . .
Mert a költők,
mert az írók
fölé követelnék
bírót,
ki – hogy ne lehessen
kétely –
ravaszságom
rágalomnak
minősítené
nagy pecséttel,
s eltiltana
minden nótát,
amelyekben
veszedelmesen
ravasznak
ábrázoltatnak
a rókák!

Hisz, hogy majdnem
éhen veszve,
bekúszom
a tyúkketrecbe,
vagy, hogy kutya elől
futva,
eltűnök
a rókalyukba,
s a vadásznak
– sundám-bundám –
nem adom át
könnyen bundám:
ez nem ok, hogy
közön-kézen
ezer állatmeseíró
ravaszdinak
kipécézzen . . .!

Méltósággal
tiltakoznék,
és titokban
vicsorítva
fogat fennék,
hogyha
nem őszinte ember,
hanem
ravasz róka lennék.

Békés István

– Aszpirin! . . .

– Óriási mázlink van, drágám! Egy karcolást sem kapott a kocsink.

FEJ VAGY ÍRÁS?

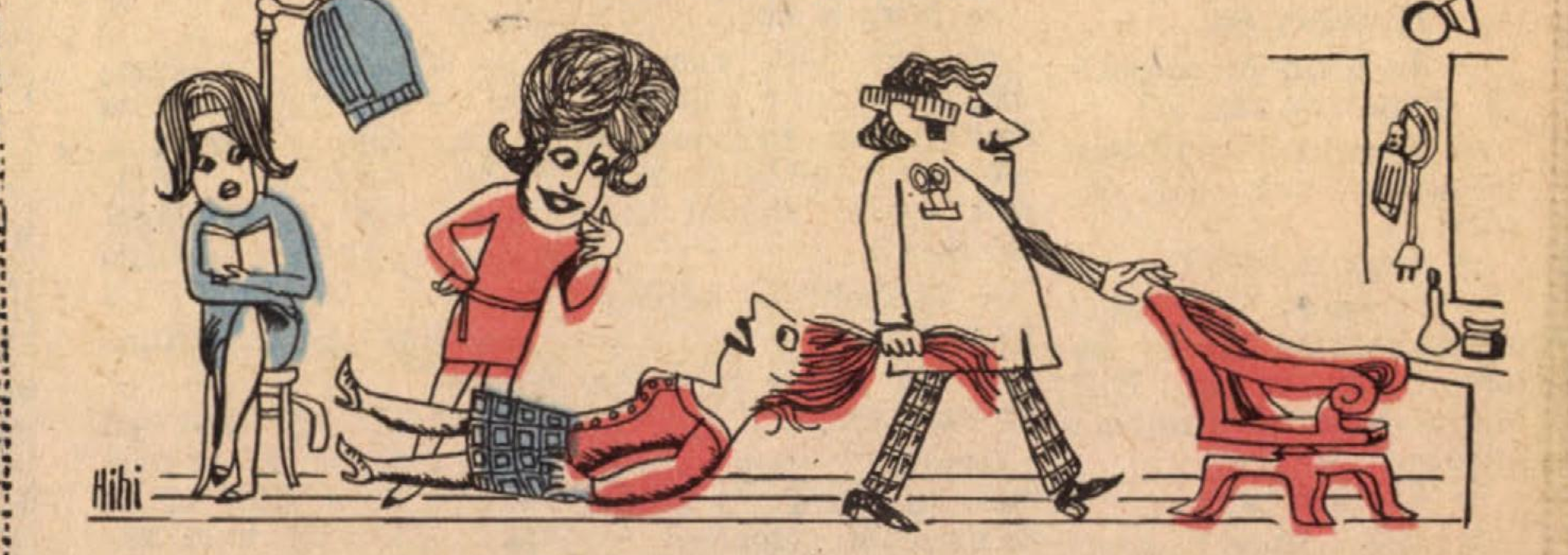

– A Kovács nagyon jófejű ember, de a Somosnak remek ajánlólevelei vannak . . .

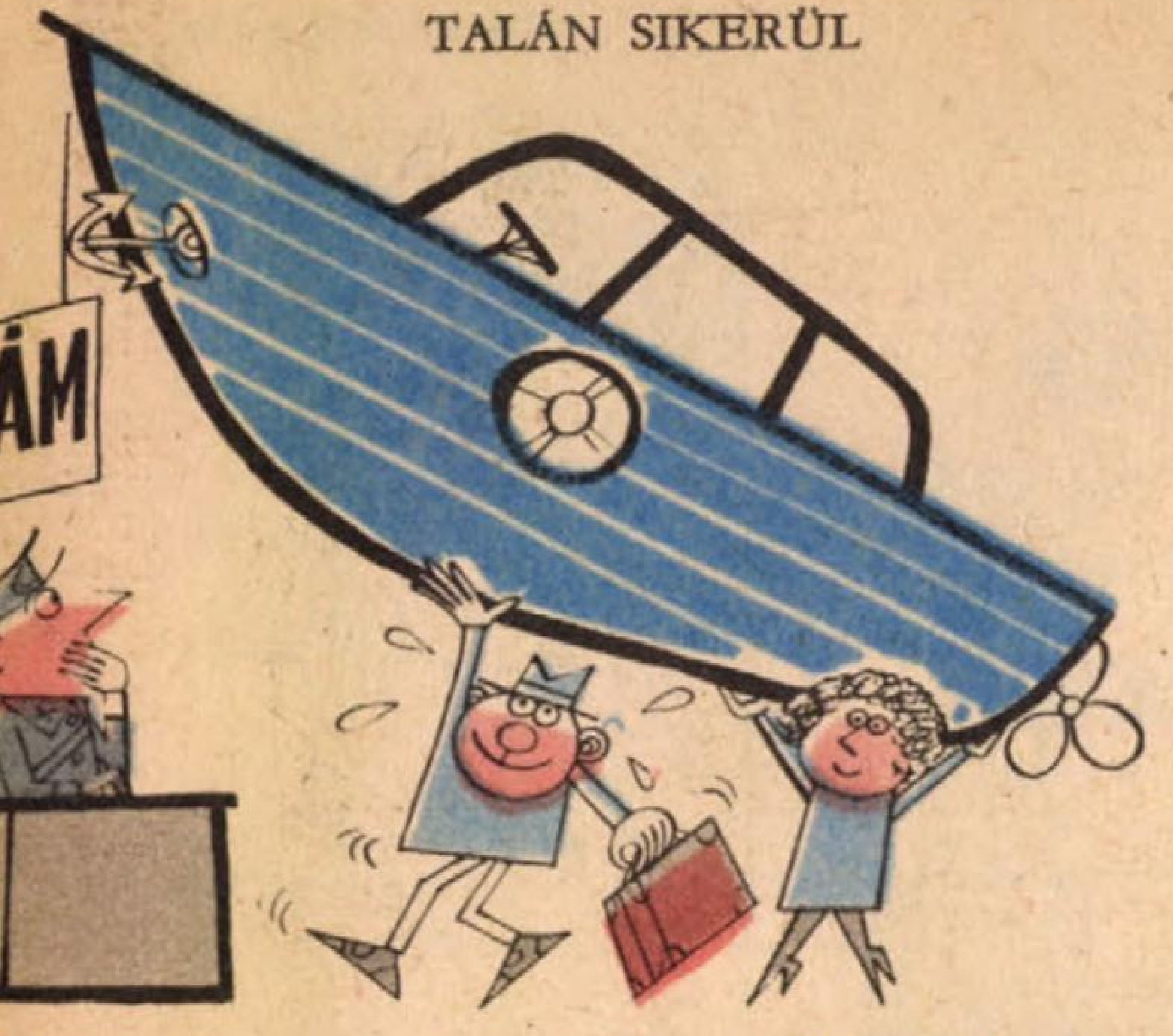
– Te mire
– Inkább 5-

HÖLGYFODRÁSZNÁL

– Gratulálok! Béluska fantáziát lát a hajadban.

TALÁN SIKERÜL

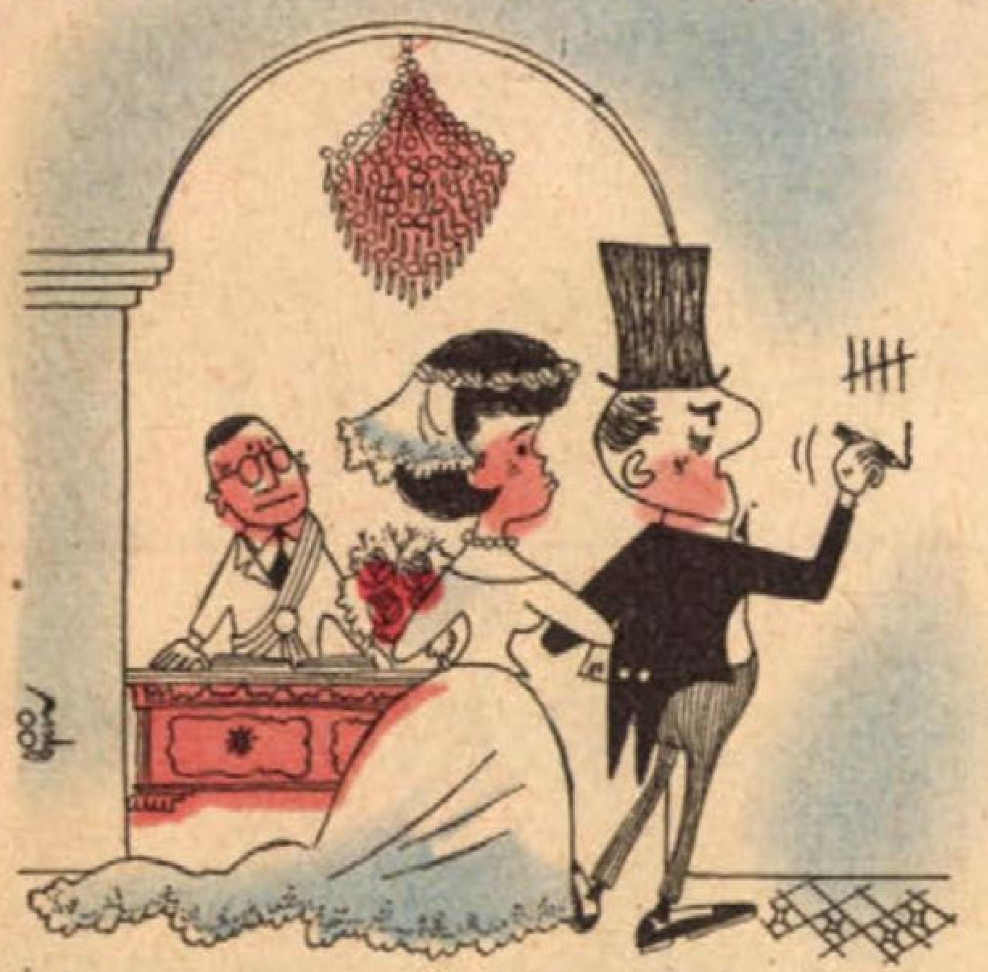

Kérem szépen, ezt az apróságot a· Pistikének visz-
átszani . . .

SNUROZÁS

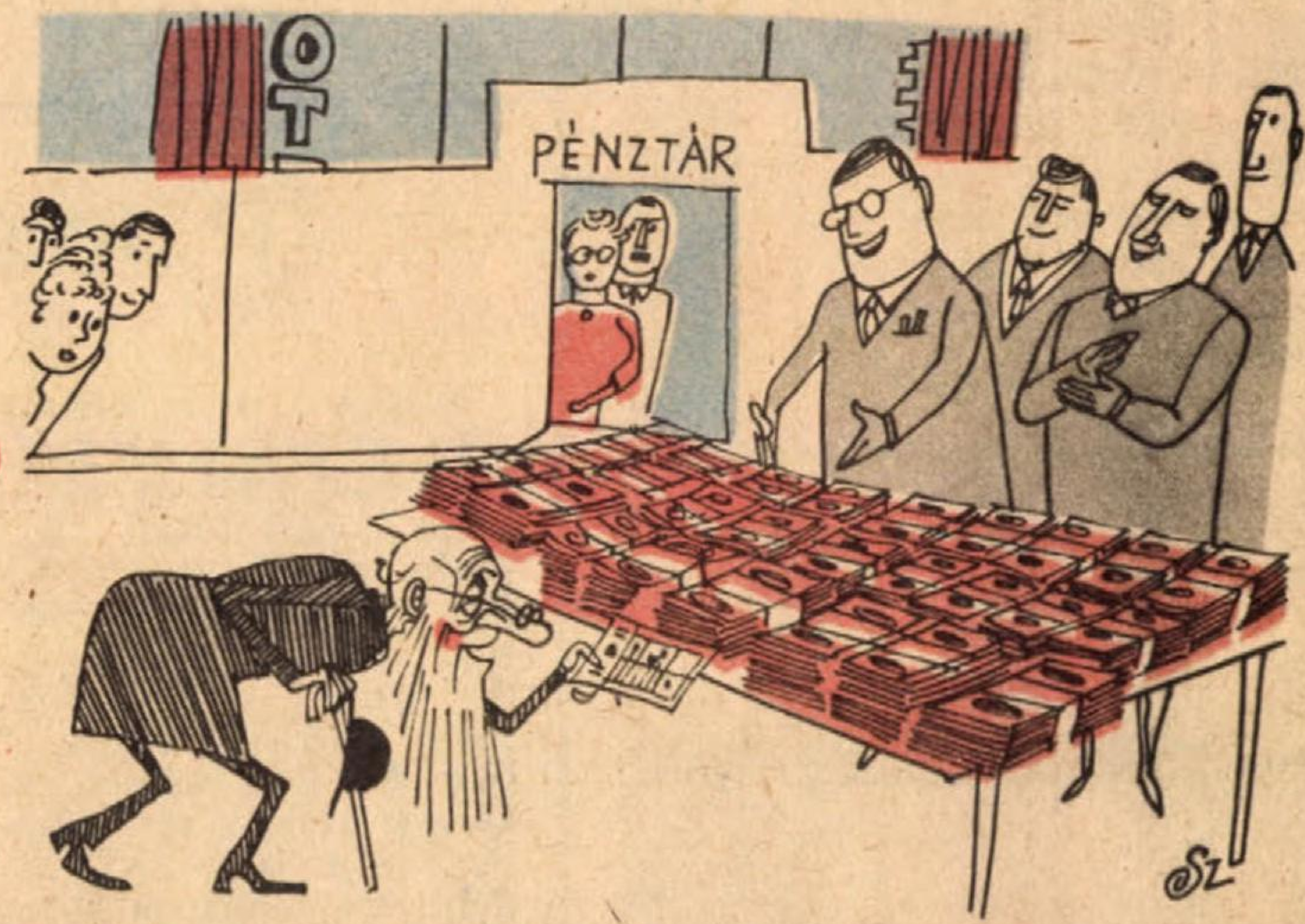

Uncle Sam: Rádobok még egynéhányat . . .

– Ha most sem sikerül, abbahagyom ...

A SZERENCSE GYERMEKE

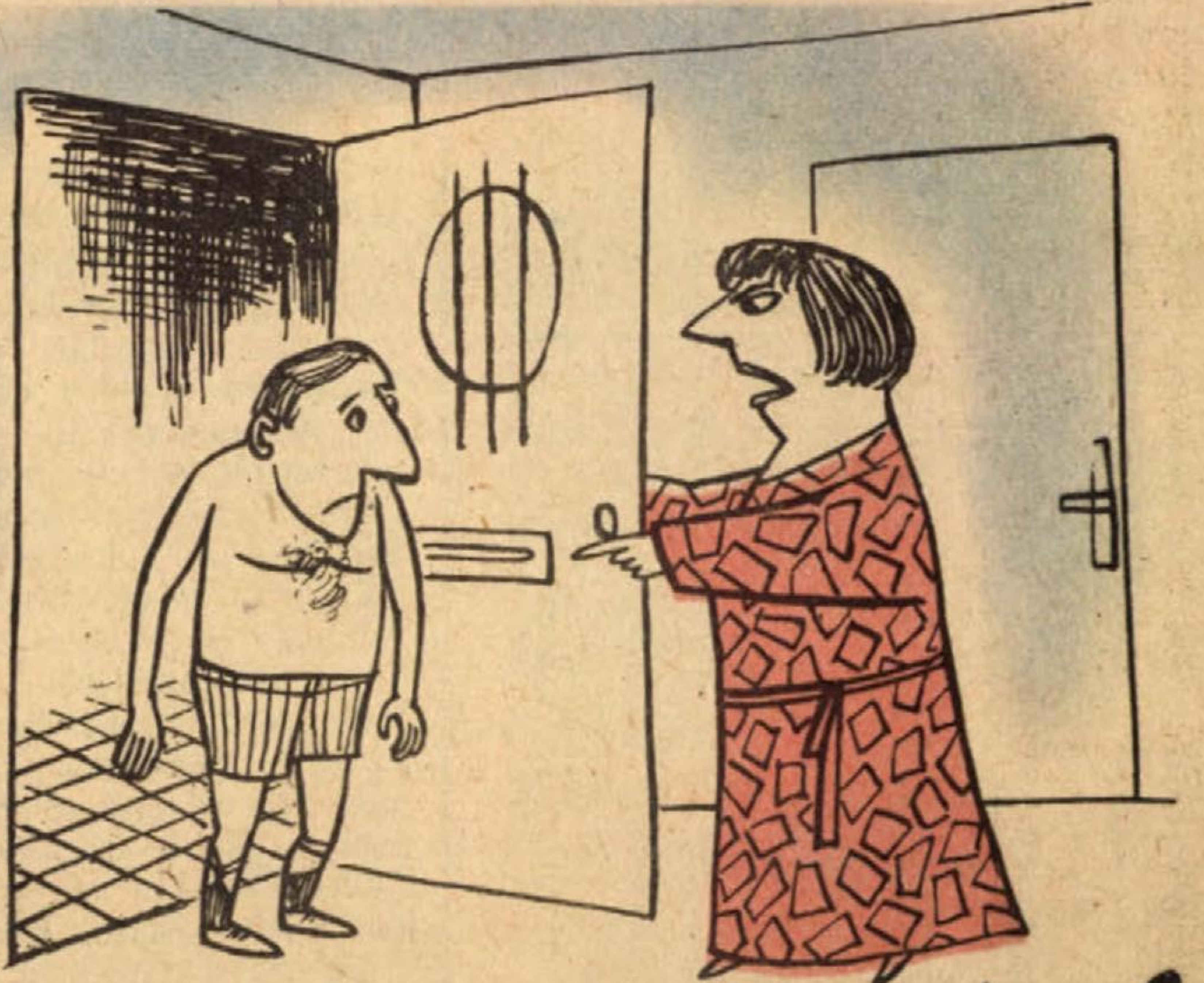

elsz? Én 39-esre!
ek nézem!

– Kedves vendégeink, van két adag velőscsontunk, ezt most kisorsoljuk önök között!

– Te már megint valami szerencsejátékot játszottál! . . .

Hogyan hanyatlanak a táncdalénekesek?

Mint ismeretes, a táncdalénekeseket és együtteseket a nyugati fiatalok valósággal szétszedik. Ordítva, üvöltve, sikoltozva ünneplik őket. Amikor a táncdalénekes vagy énekegyüttes népszerűsége tetőfokán áll, testi épségét csak rendőri fedezet biztosíthatja.

Miből lehet látni, hogy csökken ez a népszerűség? A *Beatles*-együttes egyik legutóbbi hangversenyén történt, hogy a nézőtér tombolása közben az egyik fiatal megjegyezte:

— Azért már nem a régiek. Már hallani lehet őket, amikor énekelnek . . .

Minőség

Pusztai Pál rajza

– Ezeket visszaküldte a meósunk, nehogy megtudják a vásárlók, hogy jó cipőt is lehet csinálni.

Ez is megoldás

– Jó falusi kútvizet tessék!

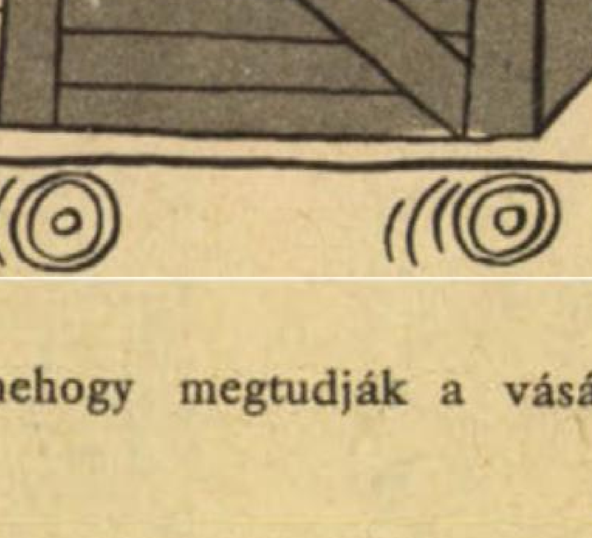
Parkolunk, parkolunk!

Budapest is felsorakozott azokhoz a városokhoz, ahol több az autó, mint a parkolóhely. Így aztán nálunk is divatba jött a tilos parkolás vétsége címén kirótt bírság. A nyugati országokban maga a rendőr rója ki a büntetést a helyszínen, és az erre utaló vörös cédulát kiakasztja a távollevő delikvens autójának ablakába. Ezzel kapcsolatosan hadd mondjak el önöknek két kis történetet:

BÉCS

Kedves és vidám bécsi fiatalember maga mesélte:

– Harminc schillingért örök áron megváltottam a tilos parkolás jogát. Trükköm nagyon egyszerű. Amikor először megbüntettek, postán beküldtem a harminc schilling bírságot, és a kocsim ablakában talált bírságoló cédulát gondosan elraktam. Nemsokára ismét kénytelen voltam tilos területen parkolni. Ekkor, mielőtt elhagytam a kocsit, a piros cédulát kocsim ablakába helyeztem, és lesbe álltam. Nemsokára jött a rendőr (a helytelenül parkolókat gyorsabban elkapják, mint a betörőket) – szóval jött a rendőr, már messziről hegyezte a golyóstollát. Megpillantotta a vörös cédulát, elégedetten bólintott: megelőzték, már itt járt a kolléga, és megbüntette a renitens autóst. Ettől kezdve mindig ott parkoltam, ahol akartam. Soha egyetlen rendőrnek nem jutott eszébe, hogy megnézze a büntető-cédula dátumát.

– Mutasd a cédulát – kértük.

Savanyú ábrázattal válaszolt:

– Tegnap óta benn van a rendőrségen, mint bűnjel.

NEW YORK

A történet hőse, negyedszázad óta New Yorkban élő magyar orvos, házszentelőn mulatott a 79. utcában. Ócska Fordját a ház előtt hagyta, mint később kiderült, parktilalmi helyen. Jött a rendőr, odanyomott egy piros cédulát: két dollár büntetés. De Amerikában más rend van, mint Európában. Egy büntetéssel nem lehet egész éjszaka bűnözni. Egy óra múlva felbukkant egy másik rendőr, megnézte mikor kelt a büntetés, majd újabb piros cédulát rakott mellé: öt dollár. Ez így ment hajnalig. Amikor hat órakor a doktor egy barátjával kilépett a vendéglátó házból, már féltucat büntetővégzés várta egyre emelkedő összeggel.

– Hogy fogod kifizetni ezt a rengeteg pénzt? – kérdezte a barát.

– Bízd rám. Sehogy.

Délelőtt tíz órakor megjelent a rendőrségen, és előadta, hogy ellopták a kocsiját. Ez a színe, ez a száma. Bemondta a telefonját, felvették a jegyzőkönyvet, majd eltávozott. Két nap múlva behívták az őrszobára.

– Örömhír! A 79-ik utcában megtalálták a kocsiját. Képzelje el, a gaz tolvaj futkározott vele, és ráadásul még tilos helyen parkolta. Már negyven dollár bírságot róttak ki rá.

– Csak nem kell azt nekem kifizetnem? – színészkedett az orvos.

– Ugyan! Majd bevasaljuk a tolvajon, ha elcsípjük a fickót.

Nem csípték el.

Stella Adorján

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

TÖRTÉNET HÁROM FORDULATTAL

Öt inget adtam a Patyolatnak expressz mosásra és egyéb holmikat vegytisztításra. Az átvételi nyugtákat csak odahaza néztem meg és megdöbbenve tapasztaltam, hogy az ingnyugtán csak 4 darab ing átvételét igazolták. Az ötödiket – amelyikbe a négyet beкötözték – kifelejtették. Nosza, feltárcsáztam a fiókot és reklamáltam. Megnyugtattak. Azt mondták, hogy egy pillanatra se nyugtalankodjak, mert az ingeket lemérték, a súly szerepel a nyugtán, 1 kiló 20 deka. Mivel a nyugtán tényleg szerepelt a súly, megnyugodtam.

Szombaton elmentem a holmiért és ekkor következett be az első nemvárt fordulat. Négy inget tettek elém, és mikor az ötödikért esedeztem, kijelentették, hogy ilyen nincs, miért nem néztem meg a nyugtát helyben.

– Mérjék le a négy inget – kértem. Lemérték, 96 deka volt, papírokkal együtt. – Hol van a 24 deka ing? – kérdeztem.

Kétrendbeli vállvonogatás volt a válasz és egy olyan célzás, amely szerint „így akarok potyán az ötödik inghez jutni". A négyinges csomagot nem vettem át és február 15-én írtam a vállalat vezetőségének és kértem, hogy a hiányzó inget teremtsék elő, mert ha nem beperelem őket. Most jött a második fordulat: telefonhívást kaptam, hogy megtalálták az ingemet, menjek be érte a Patyolat-fiókba... Bementem. Megvolt. Átvettem. Pont. Illetve dehogy pont. Most következett a harmadik számú fordulat: Február 28-i keltezéssel az alábbi levelet kaptam a Patyolattól:

„Hivatkozással vállalatunk központjához intézett levelére, értesítjük, hogy az abban foglaltakat megvizsgálva megállapítható a 116. sz. fiöküzletünkbe 281570. tételszám alatt vállalásba adott tételre vonatkozóan, hogy a vállalási jegyen 4 db férfiing volt feltüntetve.

Utólagosan a t. Cím által vitává tett körülményeket nem áll módunkban tisztázni, ezért tudomásul vesszük levelének azon bejelentését, hogy vállalatunkkal szemben pert indított. Fővárosi Patyolat Vállalat jogügyi csoport. Aláírás."

Ehhez az ügyintézéshez nem kell kommentár.

Kőműves Imre

Perspektíva

Pusztai Pál rajza

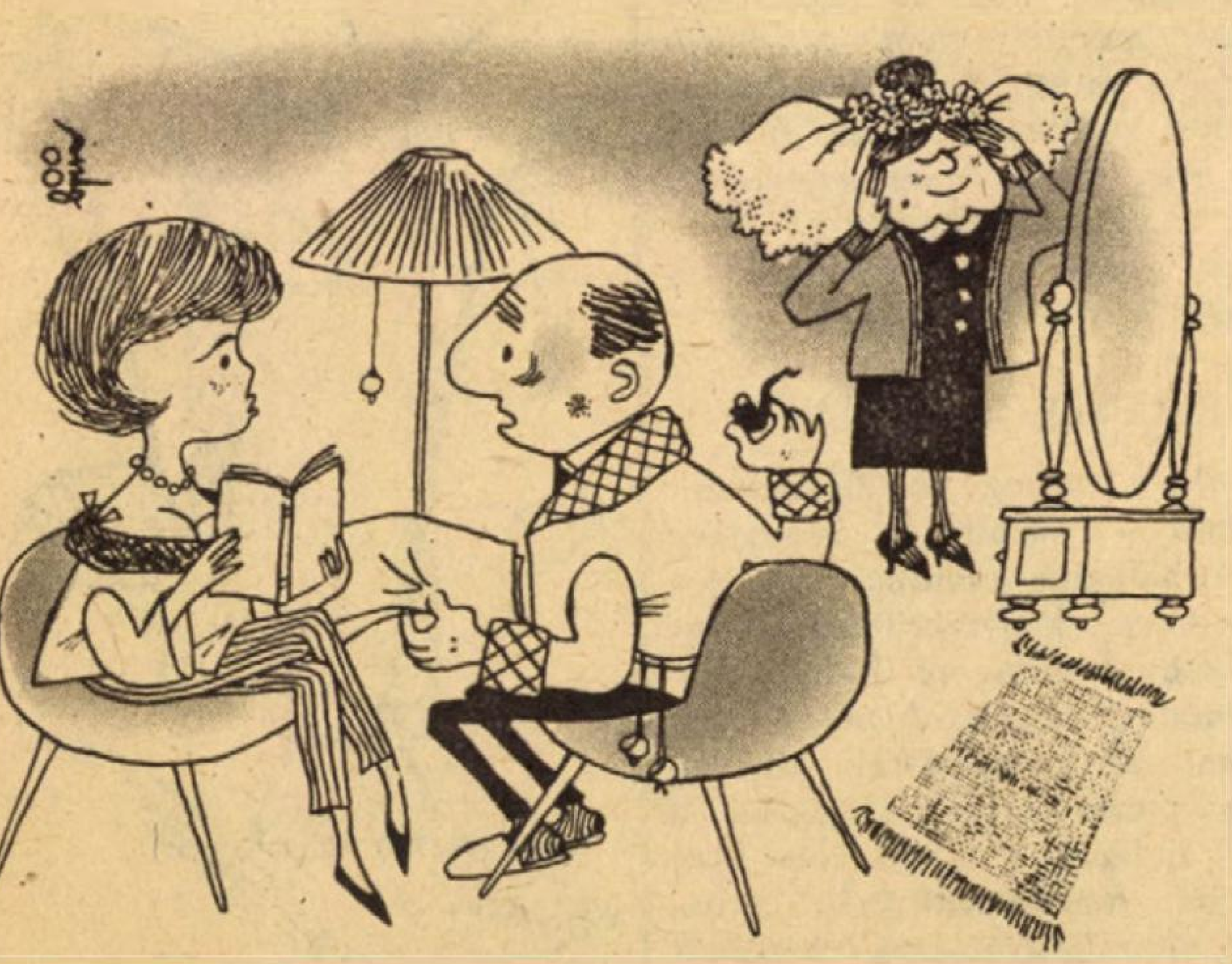
– Egy vallomással tartozom, Pista, három anyósa lesz... Apám ugyanis háromszor nősült.

Nem közölhető kéziratot küldtek:

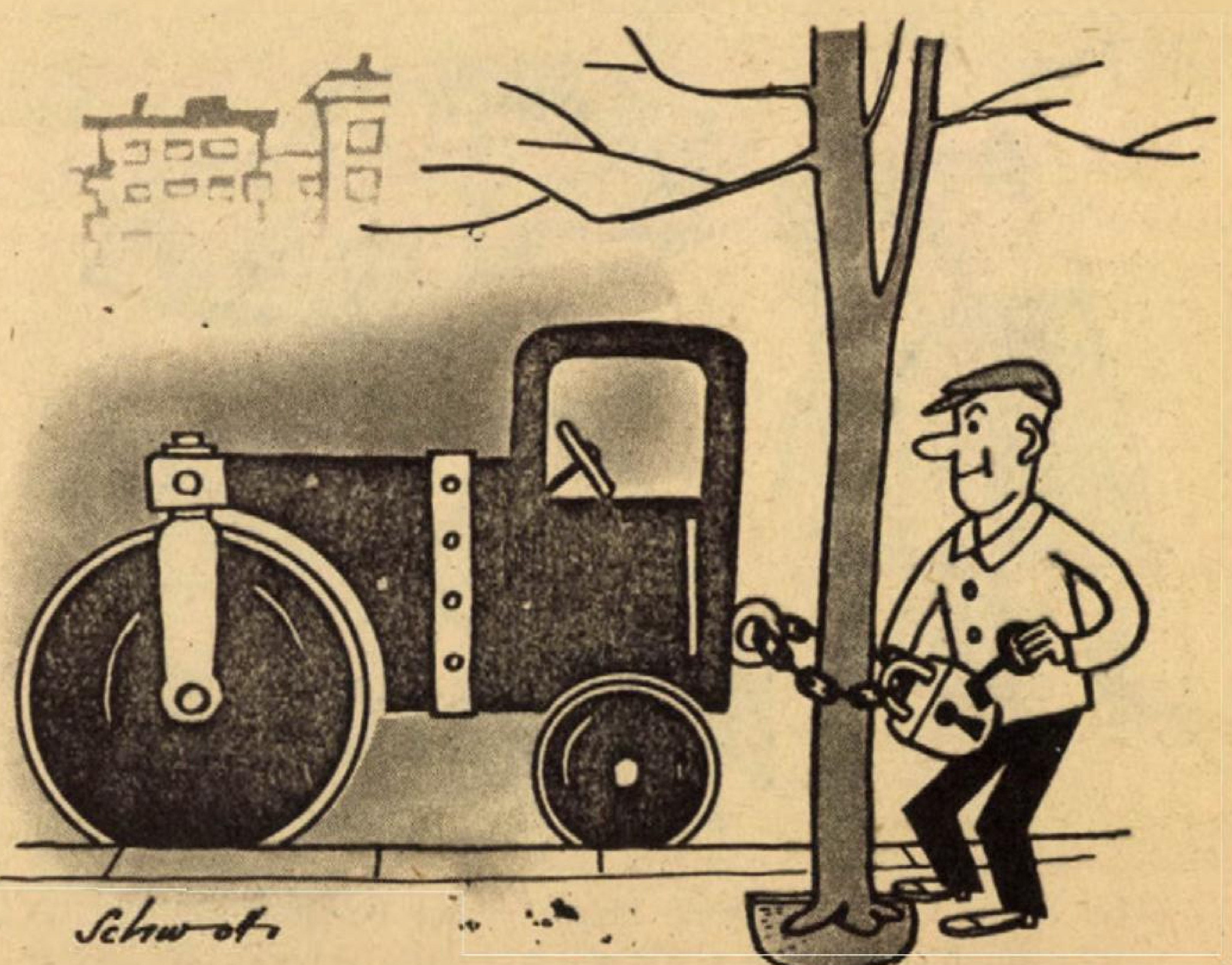
S. György, Bp. IV., Viola u. — T. András, Szücsi, — M. Mária, Bp. IX., Ráday u. — A. Sné, XIV., Francia u. — B. István, Nagyvarsány, — B. Péter, Szeged, — R. Lné, Bp. XX., — Z. György, Bp., VII., Rózsa Ferenc u. — F. István, Bp. II., Gábor Andor u. — B. Mónika, Bp. X., Pongrácz u. — V. Julianna, Alcsútdoboz, — B. István, Bp. IV., Madách u. — K. Mihály, Cegléd, — P. Nándor, Bp. XIII, 121. u. — K. Béla, Bp. IX., Üllői u. — K. Károy, Aszód, — S. Tamás, Nyírkáta, — K. István, Bp. XI., Mohai u. — Sz. László, Bp. XI., Ménesi u. — B. Kornél, Bp. VI., Dessewffy u. — J. Gyula, Dévaványa, — B. Jenő, Bp. XIII., Balzac u. — W. László, Bp. VIII., Bókay J. u. — H. Dezső, Szeged, — A. Bence, Szeged, — R. Emil, Bp. II., Szilágyi E. fasor, — T. Jné, Vecsés, — S. István, Bp. V., Szemere u. — D. Zoltán, Szolnok, — V. P. Szeged, — W. János, — S. Mária, Tiszafüred, — B. László, Bp. VI., Népköztársaság útja. — Gy. Lajos, Csepel. — S. János, Pécs, — K. G-M. Bp. XIII., Visegrádi u. — S. Gyula, Ózd.

Aggodalom

– Csak nem akar a mama itthagyni bennünket?...

Óvatosság

A Tenkes kapitánya

Szűr-Szabó József rajza

– Halló, Bécs? Megoldjam a Habsburg-kérdést?!

E heti hírdetéseink

Ezt olvastuk

EXPORTLEHETŐSÉG

A Népszava beszámolt arról, hogy egy asszonyt *hetven ízben* vizsgálták meg egy francia kórházban, amíg ki nem derült, hogy a sebész egy tíz év előtti műtét során *negyedkilós műszert* felejtett a hasában. Felhívjuk a Medicor gyárát, tegyen az általa gyártott röntgenkészülékek szállítására sürgős ajánlatot a francia kórházaknak, ahol úgy látszik, még nem szereztek tudomást arról, hogy ilyesmi is létezik.

NYITNI VAGY NEM NYITNI...

„Éjjel-nappal szellőztetnek a majnamenti Frankfurtban, anynyira elszennyeződött a levegő" – olvastuk a Magyar Nemzetben. Erősen vitatható ennek a szellőztetésnek az eredményessége, hiszen mennél többet nyitogatják az ablakokat, annál bővebben tódul be a szennyezett levegő a lakásokba. Az egyébként talpraesett frankfurtiak ezúttal úgylátszik mellényúltak.

RÁJÖTTEK?

Arról olvastunk a Magyar Nemzetben, hogy a legerősebb állati mérget nem a kígyó *vagy a kobra* termeli, hanem valami különleges béka. A kobra, más néven pápaszemes kígyó rossz fát tehetett a tűzre, hogy most szégyenszemre kizárták a kígyók sorából.

FELESLEGES MUNKA

Sok a hering az Északi-tengerben – közölte a Népszava –, a halászok majdnem minden nap arra kényszerülnek, hogy a hálóval kifogott halak *egyharmadát visszadobják* a tengerbe. A halászoknak nyilván nem jutott az eszükbe, ha a napi halászatot hamarább fejezik be, megtakaríthatják a halak visszahajigálására fordított munkát.

Dr. Árgus

Ki az ügyesebb?

– Jól ment férjhez a Manci! Nézze milyen bundája van...
– Az semmi, nézze meg a Verát! Az milyen jól vált el...

HERENDI riport

Idén ünnepli 125-ik születésnapját a herendi gyár, ahol cseh kaolinból, svéd földpátból és német kvarcból készül a világhírű magyar porcelán.

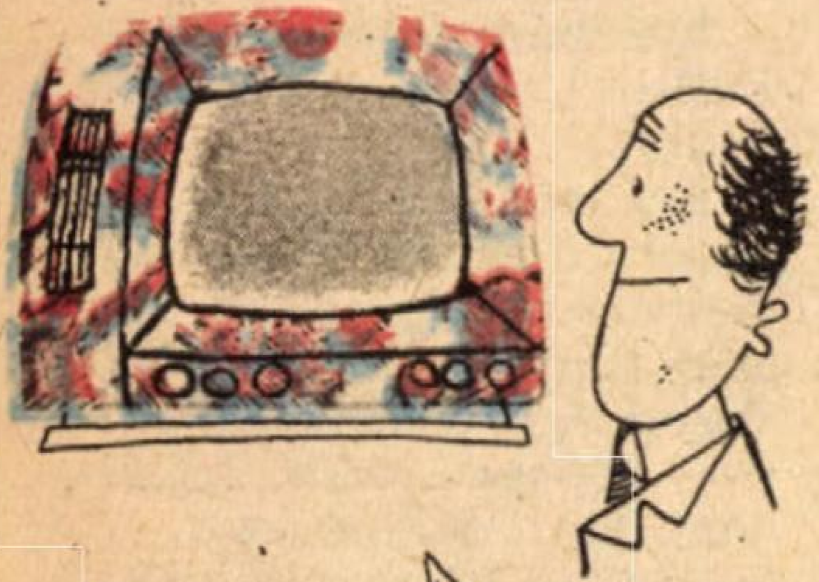
Meglátogattuk a jubilánst, aki, el kell ismerni, igazán remekül tartja magát. Még 118 évesnek se nézné az ember.

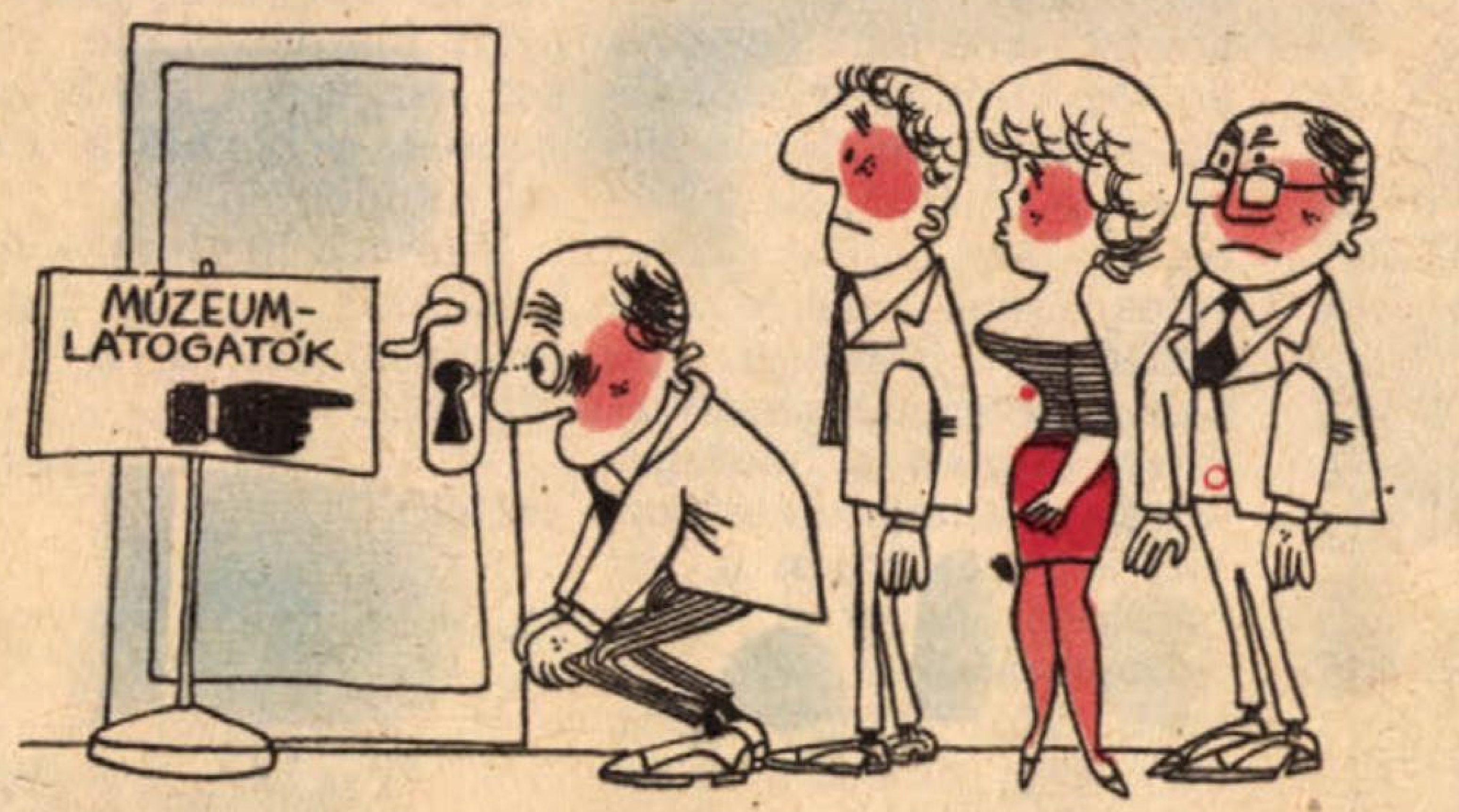
Az üzem a legkülönfélébb porcelán tárgyakat állítja elő. Pár esztendeje kísérletképpen még néhány presszógépburkolatot is csináltak!

Javasoljuk, hogy legközelebb próbálkozzanak meg tévé-dobozzal, esetleg mosógép-karosszériával.

A gyári múzeum berendezése rendkívül vontatottan halad. Ha ebben a tempóban folytatódik a dolog, félő, hogy mire elkészül, addigra már maga a múzeum is muzeális jellegűvé válik...

Tekintettel az idegenforgalomra, legalább a gyárhoz vezető utat kicsinosíthatnák egy kicsit... S a látogatók számára igazán illene valamiféle képes ismertetőről gondoskodni. A legjobb borhoz is kell cégér, a szép porcelánnak sem árt a prospektus...

Az öreg gyárban sok fiatal dolgozik, s köztük bizony szép számmal akadnak feltűnően csinos lányok! Így érthető, ha Herenden nem nyugdíjas állás az agglegénység.

Az ifjú házasok a szokásos 12 személyes étkészlet helyett 2 személyes új lakást kapnak ajándékba az új lakótelepen.

Jól festenek a herendi kislányok...

Ahogy a porcelángyár új családi házait elképzeljük...

Sajnos, a házasságon kívül más szórakozási lehetőségük azután nincs is a herendi fiataloknak, mivel az elmúlt röpke 125 év alatt még nem sikerült kielégítő módon megoldani a kultúrterem-kérdést.

Miközben végigjártuk az épületet, fantasztikus mennyiségű törékeny holmival találkoztunk. Azt hisszük, figyelembe véve a raktárhiányt, nem ártana a kapura egy táblácska az alábbi szöveggel:

ELEFÁNTOT A GYÁR TERÜLETÉRE BEVINNI SZIGORÚAN TILOS!

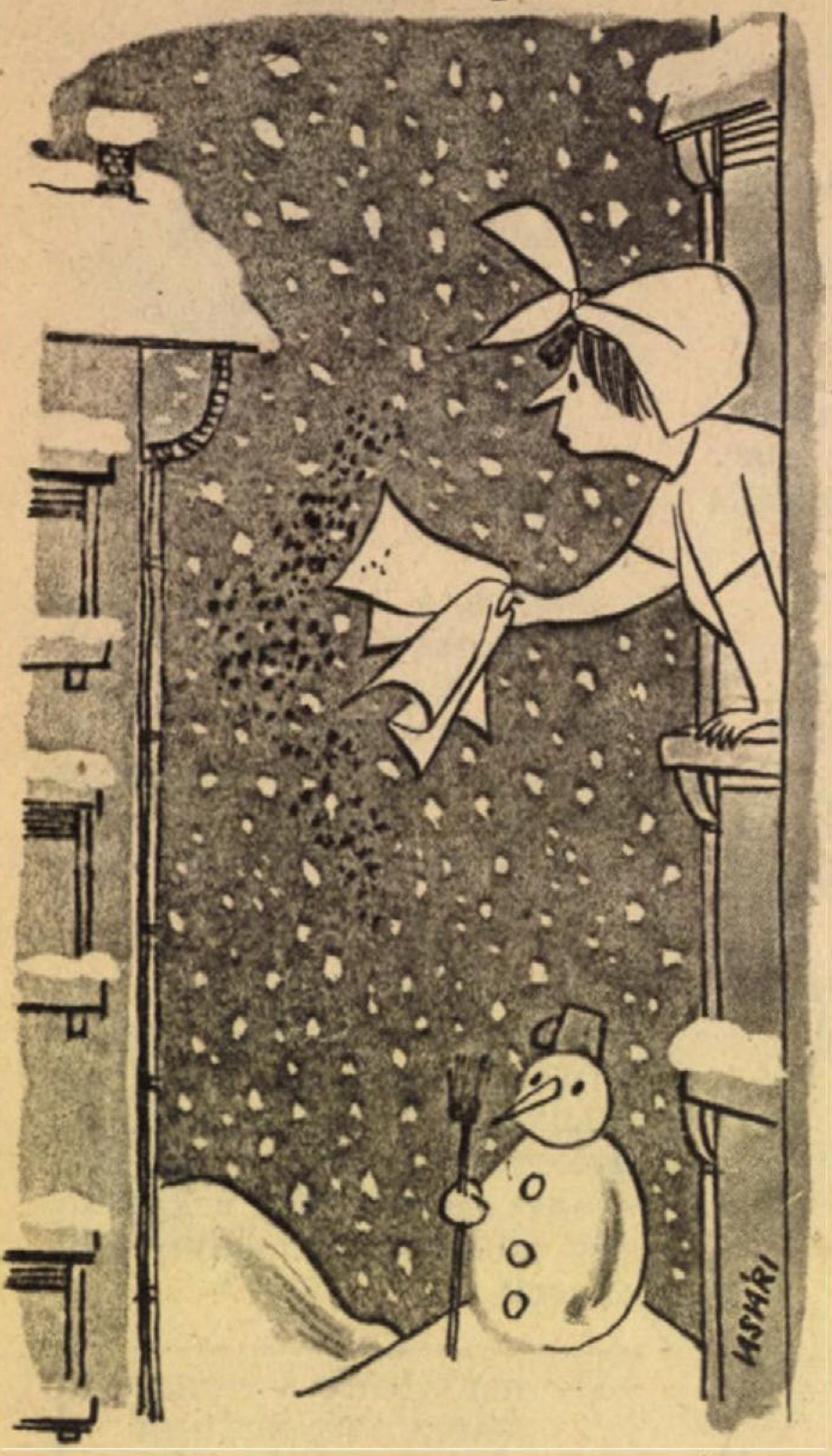
ÚJRA ZSŰRIZIK A SZOBROKAT

AZ ÜZEM A VILÁG MINDEN TÁJÁRA EXPORTÁL TERMÉKEIBŐL — MÉG MAGYARORSZÁGRA IS...

Tavaszi nagytakarítás

AMERIKAI JÓTÉKONYSÁG

A londoni „Daily Mirror” amerikai tudósítója jelenti, hogy a floridai Tampában a rendőrség erkölcsrendészeti csoportja rajtaütés-szerűen rászállt egy jótékonycélú előadásra, amelyen éppen két talpig meztelen leányzó táncolt a lelkes közönség előtt. Különben három rendőr is helyet foglalt a nézőtéren, de szolgálaton kívül. Az előadást egyébként a cserkészek javára rendezték, csak éppen az éberségről feledkeztek meg, ami pedig alapvető cserkész-tulajdonság.

Élet és telefon

Megboldogult Bell nem is sejtette, hogy találmánya a jellemeknek mily roppant változatosságú megnyilvánulására ad alkalmat. Ahány ember, annyiféleképpen telefonál. Most nem arra a kitaposott humoralaphelyzetre gondolok, amely szerint egyesek órákig tudnak telefonálni, mialatt kezükben elvásik a telefon. Ez a bőbeszédűség, mint ismeretes, főleg a nőkre és a férfiakra jellemző, de ehhez nem szükséges telefon, hiszen a bőbeszédűség már a pretelefonikus korszakokban is azt példázta, hogy a semmitmondáshoz sok idő kell. Ne feledkezzünk meg egy fordítási félreértésről sem! A „telefon” szót ugyanis magyarra távbeszélőnek fordították, s az emberek általában azt hiszik, hogy a távbeszélés nem térben, hanem időben értendő, ami már csak azért is megbocsátható, hiszen korunk fizikájának világképe a téridőn alapszik.

Sokkal mélyebb jellemrajzokra is alkalmat ad ez a nagyszerű találmány, mint a gépesített fecsegés. Vannak szerény emberek, akik megelégednek első szóként az egyszerű „Halló!”-val, viszont tájékozatlan búsmagyarok, akik nem is sejtik, hogy Puskás Tivadartól származik ez a tökéletesen magyar szó, ötletesen így szólnak bele a készülékbe:

— Hallom!

— Mit? — szoktam kérdezni ilyenkor, hátha hallucinál az illető és rejtélyes hangokat hall, mint Szent Johanna.

Van, aki vallomásszerűen kijelenti:

— Sára vagyok!

És jó ez neki? — gondolom. Vagy talán büszke rá? Mit feleljek erre? Én mi vagyok? Vagyok, mint minden ember, fenség, észak-fok, titok, idegenség, s ki tudja, még mi minden.

Vannak nyelvtani újítók, akik sajátos fogalmazással élik ki egyéniségüket:

— Itt Nagy István beszélek!

Ilyenkor az embert effajta válaszra csábítja a kisördög:

— Halló, nem értem a nevet! Ki beszélsz ott?

Van, aki minden teketóriázás nélkül így recscsen a telefonba:

— Halló, ki beszél?

Válaszom rendszerint így hangzik:

— Itt senki sem beszél. Csendben üldögélek és olvasgatok.

Ha valamilyen mellékállomást kérek, s azt mondják: „Foglalt!”, nemegyszer megkérem a központos hölgyet:

— Nem tudná visszafoglalni? Sok ilyen hőstettet ismer a történelem! Gondoljon Szavoyai Jenőre.

Ha azt kérdezik tőlem: „Milyen szám beszél?”, sóhajtva válaszolom:

— A számok nem tudnak beszélni. Vannak értelmes számok, majd' hogy meg nem szólalnak, de mégsem szólalnak meg.

Egy alkalommal érdekes beszélgetés közben szólt a telefonom. Bosszankodva felvettem, s amikor egy kellemetlenül ismerős hang engem keresett, nyugodt lelkiismerettel mondtam:

— Mással beszél!

Valóban mással beszéltem, csak nem telefonon.

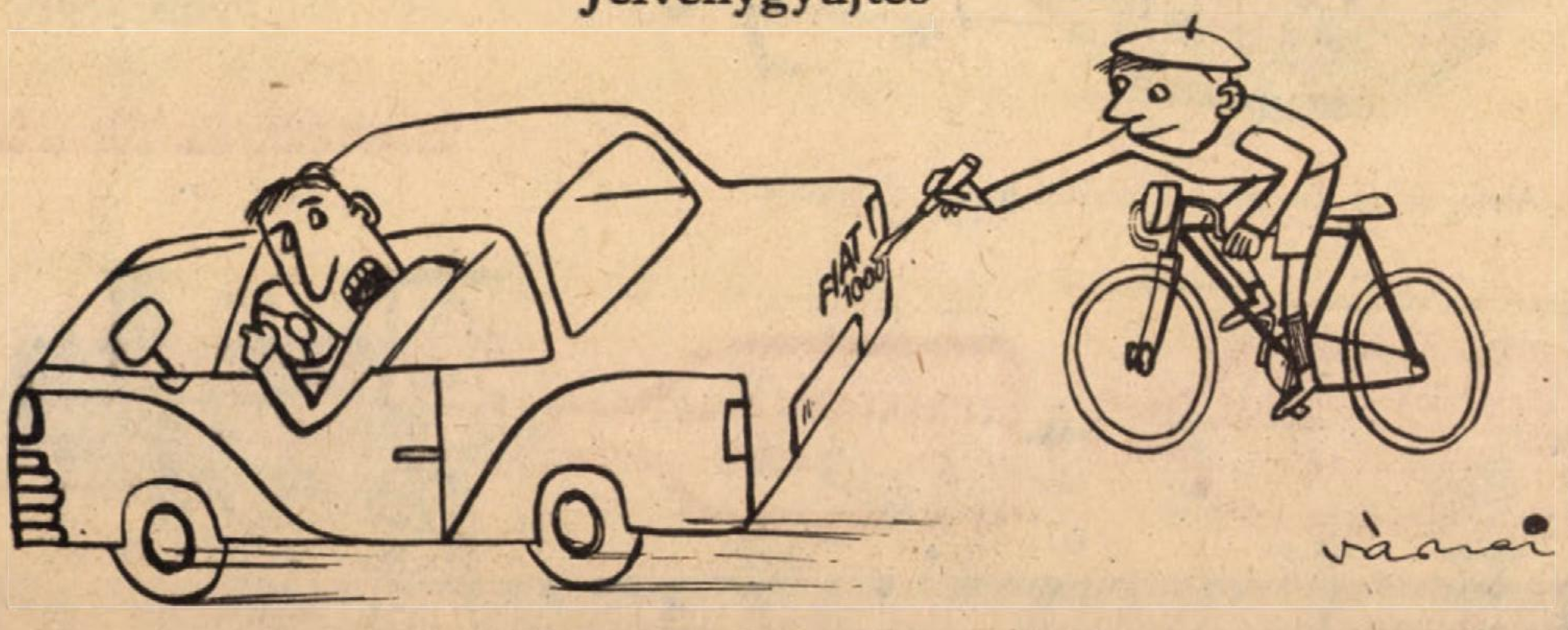
Egyszer viszont azt álmodtam, hogy telefonon beszéltem valakivel és megkérdeztem tőle, mi újság. Így válaszolt:

— Éppen most irtottam ki a családomat... különben ez nem telefontéma!

Azóta is foglalkozom azzal a gondolattal, hogy összeírom a telefontémákat. El kell egyszer végre dönteni, hogy mi telefontéma és mi nem!

Feleki László

Jelvénygyűjtés

– Nem tudsz várni, amíg megállok . . ? !

SAJÁT MOZDONY

A New-York-i Miss Elizabeth Quint nem gépkocsit, nem repülőgépet, nem gőzöst vásárolt magának, hanem mozdonyt. Quint kisasszony, mint elmondta, megnézte az eladó mozdonyt, s nagyon megtetszett neki. Használt mozdonyról lévén szó 5000 dollárért meg lehetett kapni. A hazaszállítás egy kicsit többe került ...

BOLGÁR *humor*

NEHÉZ HELYZET

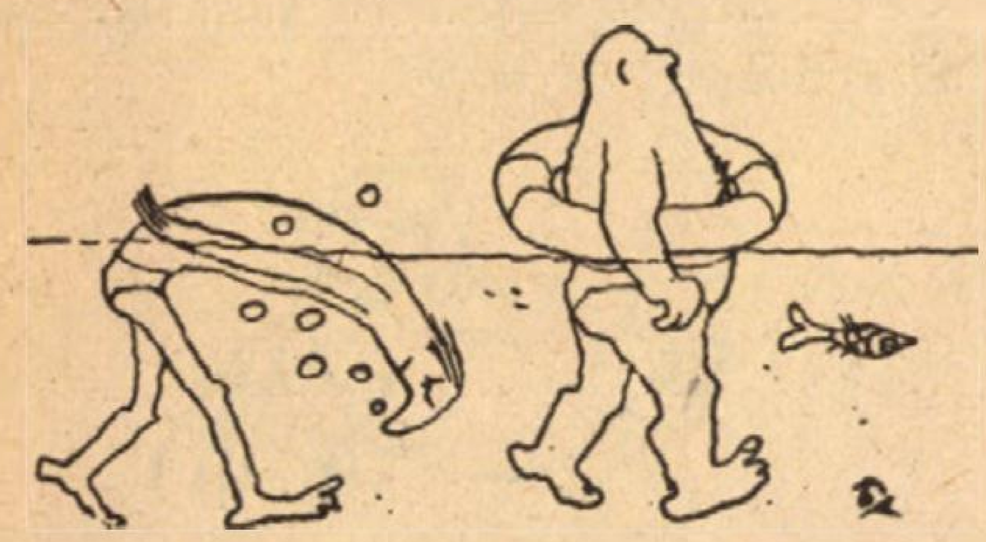

– Ejnye! Pedig éppen most akartam kitüntetni!

CSÁBÍTÁS

SZOLGALÉLEK

VASZIL SZTANILOV:

A BOLGÁR KOLUMBUSZ

A férfi, elnyűtt kalapjával a kezében, megállt a főnök mahagóni íróasztala előtt, és így szólt:

– Jó napot... Én felfedeztem Amerikát!...

– Miiii? Micsoda?!

– Mondom, hogy felfedeztem Amerikát...

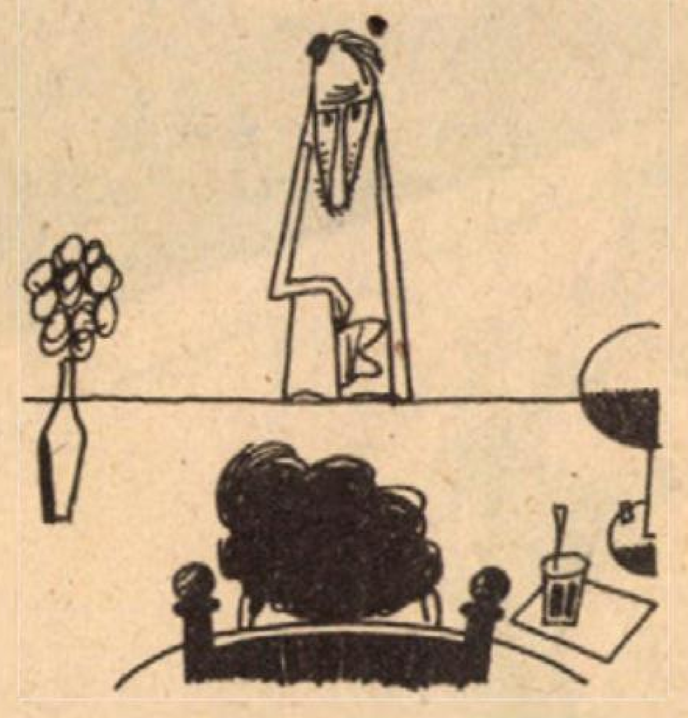
– Mondja, maga normális? – kérdezte a főnök, némi aggodalommal a hangjában.

A felfedező izgatottan elmesélte, hogyan szerelt fel saját költségén egy hajót, milyen nehézségei voltak az élelmiszerek beszerzésénél, és milyen veszélyes volt az út. De az a pillanat, amikor meglátta Amerikát, az új földrészt, az a pillanat csodálatos, felejthetetlen volt.

– Hoztam néhány példányt mutatóba az ottani flórából és faunából, továbbá közlöm önnel, hogy kapcsolatba léptem a bennszülött lakossággal, és ma már mindenki a mi szakszervezetünk tagja, sőt, hat hónapra előre beszedtem a tagdíjat is – újságolta büszkén, izgatottan a világjáró.

– Rendben van – felelte a főnök. – Tudomásul vettem, hogy ön felfedezte Amerikát. Azonnal összehívok ebben az ügyben egy értekezletet... Addig, legyen szíves, várjon kinn a folyosón.

Az értekezlet hamarosan megkezdődött. A főnök bejelentette, hogy az a pacák, aki odakint vár az ajtó előtt, felfedezte Amerikát.

– Most mit csináljunk? – kérdezték ijedten az értekezlet résztvevői.

– Javaslom – mondta a főnök helyettese –, hogy adjunk le egy feljegyzést az üzemrészeknek. Ebben

írjuk meg, hogy a mi Kolumbuszunk teljesítette felajánlását, sőt határidő előtt teljesítette azt...

Később behívatták a felfedezőt, megkérdezték tőle, hogy ki bízta meg őt azzal, hogy fedezze fel az új kontinenst.

– Senki.

– Hogyhogy senki?

– Csak.

– Ezek szerint magát senki sem utasította arra, hogy...

– Senki!

– Hihetetlen! – kiáltott fel a főnök. – Még csak célzást sem tettek magának arra, hogy jó lenne felfedezni egy új földrészt?

– Nem, még csak célzást sem tettek...

– Nem kért engedélyt?

– Nem.

– És volt képe felfedezni Amerikát, anélkül, hogy ezt valaki megengedte volna magának?

– De hiszen én... – motyogta zavartan a felfedező –, de hiszen én nem tudtam, hogy mi lesz az utazás eredménye...

– Tudja, hogy mit csinált? – rivallt rá a főnök. – És mi lesz, ha most kiderül, hogy egyesek fentről nem értenek egyet Amerika felfedezésével? Akkor mi lesz? Akkor aztán megnézheti magát!

Az új Kolumbusz szerencsésen megúszta a dolgot. Nem kapott fegyelmit, csak főnöki megrovásban részesítették.

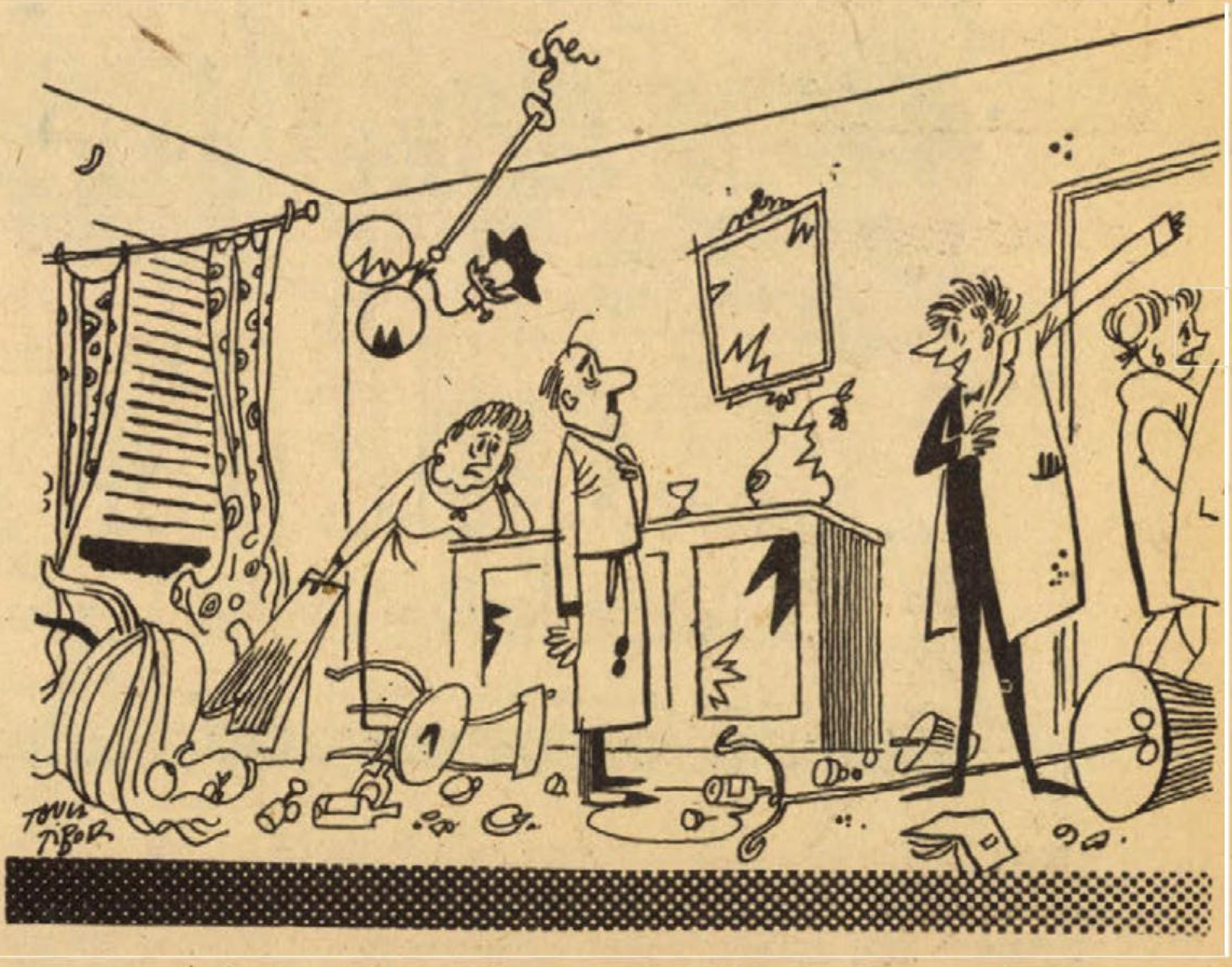
(Bolgárból fordította: Boikliev E.)

Határidő

– Március 1-re kellett volna beköltöznünk!
– Na és?! Láthatják, hogy már felvonultunk!

Házibuli után

– Bocsánat a zavarásért!...

Alkatrész beszerzés

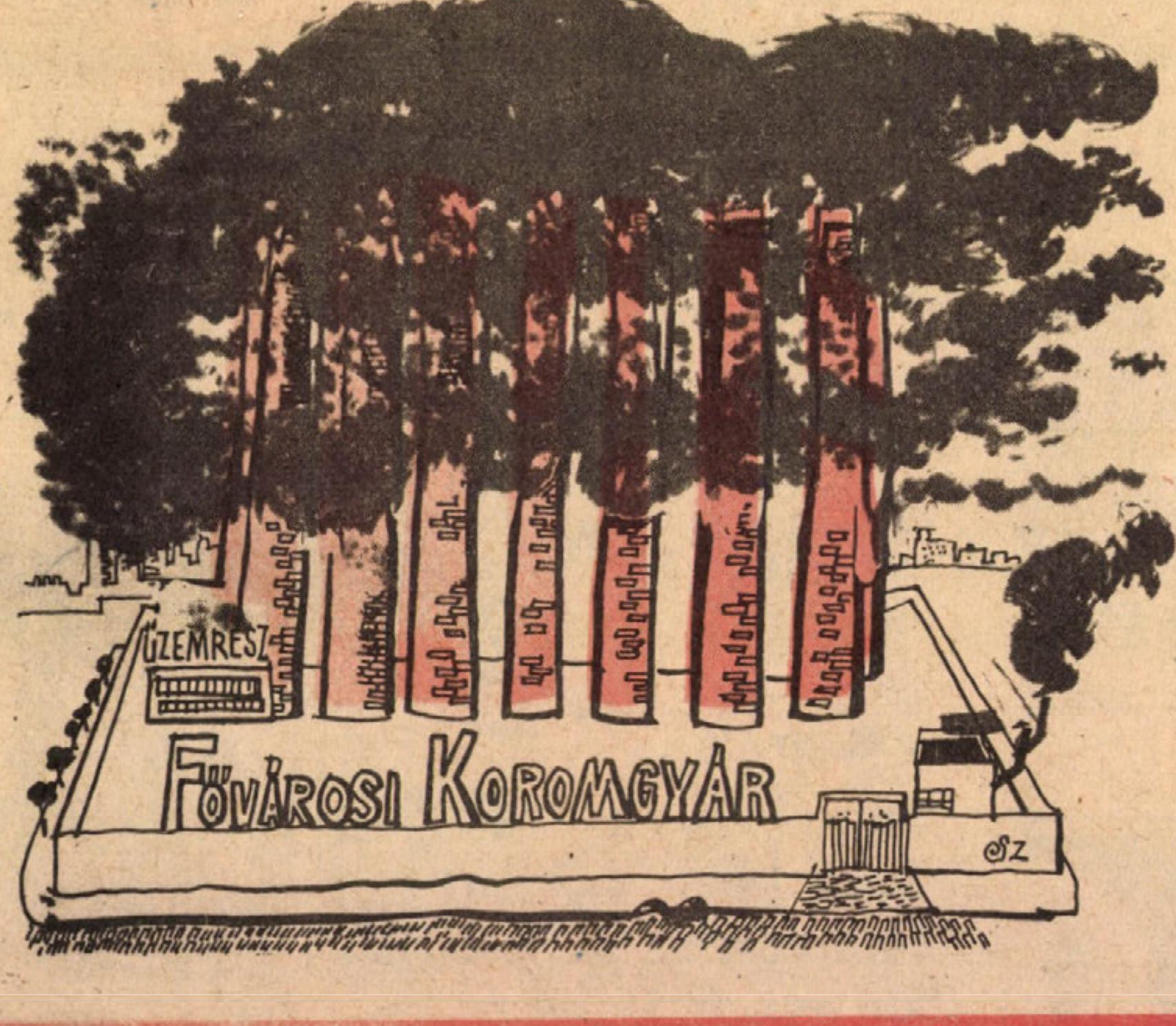
Pusztai Pál rajza

– Szakikám, én organizáltam nektek hengerfedelet, tudnál te nekünk szerezni 4 collos dugattyúhüvelyt?

Gyártmányfejlesztés

Szűr-Szabó József rajza

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Szavatoljunk szabatosabban!

Amit az alábbiakban a szavatosságról szóváteszek, csak azért teszem szóvá, mert valósággal ordít a szóvátételért.

Egyik reggel azt mondja a feleségem, hogy este siessek haza, mert tejfölös túrós csusza lesz töpörtyűvel vacsorára, és az csak frissen jó. Este hazasiettem, és néhány villarakomány bekebelezése után megállapítottam, hogy a tésztára kanalazott tejföl öregesen keserű, ennélfogva a tésztával együtt ehetetlen. A feleségem sírt, én meg vigasztalásként olvasgatni kezdtem a tejfölös papír-ibrik hozzánkszólását: „Szavatosság napja: szerda." Nézem a naptárt, azon is szerda van. Igen ám, de hogy melyik szerda a szavatosság napja, arról sem a tejfölös ibrik, sem a naptár nem tudott tájékoztatni. Én viszont tájékoztatásul közlöm, hogy azon az estén tojásrántottát túróscsuszáztunk vacsorára. Másnap reggel vigaszdíjként kakaót kaptam vajas kenyérrel. A kakaó finom volt, a kenyér tűrhető. A vajnak azonban, ahogy mondani szokták, „stichje" volt, és csípős. Nyomban megnéztem a vajpapír hozzánkszólását is: „Szavatossági idő: 13." Se több, se kevesebb. Néztem a naptárt, az is 13-at jelez. A hiba mégsem a naptáramban volt, hanem a vajban.

Mivelhogy éhkoppon maradtam reggelire, tízóraira hozattam magamnak 10 deka csomagolt juhtúrót. Megnéztem a göngyölegpapírját, ez állt rajta: „Szavatosság napja: 1, 2, 3, – egészen 31-ig." Aki erről meg tudja állapítani, hogy a 31 napból melyik a szavatosság napja, annak én jutalomként átadom azt a 10 deka juhtúrót, amit még ma is a fiókomban tartok.

Vettem nemrégiben ajándékba fél kiló csemegekávét és két kiló „Du-Du"-kekszet. A kávé zacskóján egy szép tojásdad körben arról értesítettek, hogy a kávé jótállási ideje 6 hét, de hogy a 6 hét mikor vette kezdetét, arról ez az aranyos stanecli egy mukkot sem szólt. Hogy a boldogságom teljes legyen, a „Du-Du"-keksz ekként adta fel a leckét: „Jótállási idő: I. IV. évben 90 nap. Kiszállítási idő:.........." Mivel a kettőspont után semmi sem következett, így csak a Győri Keksz- és Ostyagyár a megmondhatója a dobozban levő portéka életkorának.

A napokban a moziba menet, a Nagy Lajos király úti önkiszolgáló boltban vásároltam 10 deka sajtos perecet. Ezek az apró pereckék celofánzacskóba voltak bekötve, benne egy kis szavatossági cédulával, amely szerint: „Szavatossági idő: 3 hónap. Készült:......." Hogy mikor, az rejtély!

Nem folytatom tovább: szavatoljunk szabatosabban, vagy sehogyan!

Bernáth Ede

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220 — 64.1630 — Kossuth Nyomda, Budapest — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850. INDEX: 25504